SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Пам'ятаймо про Україну!

Рік 121, ЧИСЛО 45, П'ЯТНИЦЯ, 7 ЛИСТОПАДА 2014 РОКУ 1893 Vol. 121, No. 45, FRIDAY, NOVEMBER 7, 2014 $2.00

ПРОВІДНА ТЕМА ДНЯ

Старі плями на нових портретах

Петро Часто

Весь суспільно-політичний дискурс сьогоднішньої післявиборної України дуже нагадує своїм змістом чотиристорінкову радянську газету часів „хрущовської відлиги": 1-ша сторінка – про ґрандіозні успіхи, 2-га – про те, що поряд з ґрандіозними успіхами є окремі недоліки, 3-тя – що ці недоліки вельми серйозні, і 4-та – суцільні недоліки.

Насправді не все так добре і не все так зле. Ще рік тому Віктор Янукович зі своїми „реґіоналами" виглядав непереможним, як і комуністи, ще б трохи – і країна так „лібералізувалася" б, що вже ніхто й не дивувався б з антиукраїнської депутатської більшости в українському парляменті.

То це таки ґрандіозний успіх – вирватися зі смертельних обіймів промосковського спрута і стати на поріг до нового життя. Вирватися духом, душею, свідомістю. Нехай це ще не кількісна більшість, але це вже вищість, це обраність, належання до світла вічних вселюдських правд. Є великий шанс на те, що вчорашні бійці і командири добровольчих батальйонів, ставши сьогодні народними депутатами, щось таки змінять – принаймні, знімуть з Верховної Ради тавро перманентної зради. Їхня воля, готовність жертвувати собою стимулюватимуть менш рішучих, але більш досвідчених парляментських діячів, більш професійних, і водночас, маємо надію, створять контрастно-несприятливе тло для тих, хто проліз крізь виборчі щілини, щоб далі шкодити розвиткові незалежної Української держави.

(Закінчення на стор. 4)

Республіканці отримали більшість в обох палатах Конґресу США

ВАШІНҐТОН. – 4 листопада відбулися вибори до американського Конґресу. За їхніми вислідами, Республіканська партія отримала, вперше від 2006 року, більшість і в Сенаті – 52 мандати зі 100, і в Палаті представників – 218 мандатів з 435.

Капітолійський пагорб, будинок Конґресу США.

До виборів більшість у Сенаті належала Демократичній партії – вона контролювала 53 місця, крім того, разом з нею традиційно голосували два незалежні законодавці від штатів Мейн і Вермонт.

У Палаті представників Республіканська партія відстояла більшість – до голосування вона контролювала 234 місця в цій нижній палаті Конґресу.

Президент США Барак Обама запланував на 7 листопада зустріч з провідниками республіканців і демократів, щоб обговорити діяльність Конґресу в умовах, коли обидві палати контролюються республіканцями.

(Сі-Ен-Ен)

КОМЕНТАР

Оновлення Конґресу може бути вигідне для України

Тарас Паньо

Перебрання контролі республіканців над законодавчою владою США у висліді виборів 4 листопада стало закономірним результатом не надто успішної діяльности Президента Барака Обами. Проте для України, ймовірно, ця ситуація принесе певні переваги.

„В цьому електоральному циклі ситуація для демократів є, мабуть, найгіршою з часів Двайта Айзенгавера. В багатьох з штатів, в яких відбуваються вибори, республіканці якраз посилили свої позиції", – заявив Президент Обама, коментуючи результати електоральних перегонів. Скромно утримавшись від констатації того факту, що втрати його товаришів по партії ста-

(Закінчення на стор. 2)

Ен Епелбавм – про подібності між Сталіним і Путіним

ТОРОНТО. – На цьогорічній Торонтській конференції з питань Голодомору доповідь на тему „Чому Сталін боявся України і чому Путін боїться її сьогодні" виголосила відома публіцистка і дослідниця Ен Епелбавм. Конференцію організували Науково-освітній центр вивчення Голодомору (Торонтський відділ Канадського Інституту українських студій (КІУС) Альбертського університету, спільно з Програмою Петра Яцика для вивчення України, Канадською фундацією сприяння українським студіям, Центру російських та східньоевропейських студій Торонтського університету.

Е. Епелбавм відома своїми працями з історії та політики в Східній Европі, Україні та Росії і також як автор колонки в газеті „Вашінґтон Пост". Її науково-популярна книжка „ҐУЛаґ: історія радянських таборів" отримала Пуліцерівську нагороду у 2004 році. Її найновіша праця, „Залізна завіса: знищення Східньої Европи, 1944-1956", здобула декілька престижних нагород, зокрема „Срібну медалю Артура Роса" від Ради з міжнародних взаємин, та Премію Канділя з історичної літератури.

Зараз письменниця працює над книжкою, присвяченою Голодоморові в Україні.

Е. Епелбавм розпочала лекцію описом початків політичної кар'єри Йосифа Сталіна, яка згодом вплинула на його політичні рішення щодо України. У 1918 році Сталіна відрядили до Царицина (сучасний Волґоґрад), де він став відповідальним за збирання (реквізицію) хліба. Він перебрав контролю над місцевою таємною поліцією, закрив місцеві газети та стратив залізничних інженерів, як „клясових ворогів". Винайшовши, таким чином, ідею контрреволюційної змови і вживаючи її як привід до насильства проти тих, хто не погоджувався з його рішеннями, Сталін вдавався до цієї тактики і надалі.

На думку Е. Епелбавм, Сталін розв'язував будь-яку кризу за допомогою протиправних „революційних методів", що суперечили законові. Насправді, „чим більше насильства він вживав, тим більше збіжжя він міг зібрати. І навіть якщо ціна успіху була надзвичайно високою, а жорстокість – нечуваною, вважалося, що це можна буде приховати пізніше".

Сталін вчився не лише зі своїх успіхів, але й зі своїх поразок, чи не найбільшою з яких була громадянська війна в Україні. Як представник Володимира Леніна в Україні, Сталін безпосередньо знав про дві невдалі спроби більшовиків поширити свою революцію на українських землях. Військові загони були відряджені до сіл збирати збіжжя, яке селяни начебто „заборгували" державі. Така поведінка лише збільшила обурення серед селянства і призвела до масових антибільшовицьких повстань, які у 1919 році майже скінчилися перемогою. На погляд Е. Епелбавм, ці події надовго залишились в пам'яті радянських чиновників. Зокрема „запобігання черговому селянському повстанню стало найголовнішою з їхніх тривог", зазначила письменниця.

Українські повстання залишили свій відбиток

(Закінчення на стор. 18)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Зустрілися католицькі єрархи

ЛЬВІВ. – У соборі св. Юра 26 жовтня завершилася щорічна зустріч східніх католицьких єрархів Европи, присвячена 25-річчю виходу Української Греко-Католицької Церкви з підпілля. 25 жовтня відбулася урочиста академія у Львівському оперному театрі, на якій лавреатам вручили відзнаки імені священомученика Омеляна Ковча і офіційно відкрили Рік Митрополита Андрея Шептицького. Під час Богослужіння у соборі для почитання виставили мощі св. Папи Івана Павла II. Єпископи виголосили молитву за прославу слуги Божого Митрополита А. Шептицького. *(Департамент інформації УГКЦ)*

Запалив свій однострій

ЛЬВІВ. – 4 листопада камуфляжну куртку і штани запалив на сесії Львівської обласної ради її депутат 52-річний Ігор Грещук, який служить добровольцем у батальйоні „Айдар". „Форма займається і легко горить. Саме так спалахували під вогнем „Ґрадів" наші бійці під Іловайськом", – сказав І. Грещук. Небезпечний одяг для українських військовиків виготовили фірма „Дубок" та інші вітчизняні підприємства. Цим вчинком депутат загострив увагу обранців на одній з проблем учасників бойових дій на Донбасі. Ознайомитись з рештою болючих питань І. Грещук запросив колег безпосередньо в „гарячій точці" України. *(„Укрінформ")*

Росіяни прибувають таємно

ДОНЕЦЬК. – 4 листопада за добу до Донецька прибуло 15 вантажівок російської армії з озброєнням і боєприпасами і близько 100 осіб особового складу. Вояки перевдягнуті у форму місцевого „ополчення" з нашивками „ДНР". Російським військовим заборонили розголошувати інформацію про свої частини, а вступати в контакти з населенням дозволяється лише у виняткових випадках. Заборонено називати номери і назви частин, склад, постійне місце дислокації, типи і види військової техніки. *(„Укрінформ")*

Протест голодних городян

МАКІЇВКА, Донецька область. – 4 листопада мешканці міста, що перебуває під контролею проросійських сепаратистів, вийшли на віче до будівлі адміністрації одного з районів з вимогою видати їм талони на отримання їжі. Демонстранти перекрили дорогу. З жовтня в Макіївці та інших містах, що перебувають під контролею сепаратистів, Київ припинив бюджетні та дотаційні виплати. Працівникам державних установ тепер видають талони на гуманітарну допомогу, але тільки тим дорослим, у кого в родині є непоновнолітні діти. На всіх допомоги не вистачає, що й викликало невдоволення громадян. *(Радіо „Свобода")*

Проголосували за розстріл

АЛЧЕВСЬК, Луганська область. – У захопленому терористами місті 31жовтня відбувся так званий „народний трибунал" – збори мешканців, котрі шляхом голосування „засудили" до розстрілу Віталія Кравцова, 1979 року народження, звинуваченого у зґвалтуванні. Запроваджено смертну кару згідно з указом президії Верховної Ради СРСР від 22 червня 1941 року. Правники і правозахисники назвали такі дії терористів неприйнятними. Радник міністра внутрішніх справ України Антон Геращенко заявив, що сам „трибунал" за Кримінальним кодексом України – самоуправство, а якщо цю людину розстріляють, то це вже вбивство. *(Радіо „Свобода")*

Видано посібник з перейменування

КИЇВ. – 4 листопада Інститут національної пам'яті представив посібник про те, як можна перейменувати вулицю у своєму місті, і скільки це коштуватиме для влади і городян. Тільки позбавившись радянської топоніміки, можна говорити про становлення справжньої української незалежности, каже інститут. У Києві, за даними міської адміністрації, триває обговорення 13 проєктів щодо перейменування. У місті є вулиці Колективізації, Дзержинського, Бакинських комісарів. І багато мешканців цих вулиць не бачать у цьому жодних проблем. *(Радіо „Свобода")*

Польща – за новий формат переговорів про Донбас

ВАРШАВА. – Міністер закордонних справ Польщі Гжегож Схетина в інтерв'ю для варшавської „Ґазети Виборчої" (5 листопада) висловив думку, що переговори про врегулювання конфлікту в Україні не повинні відбуватися без участи польських представників, а також Німеччини та Франції

„Кожна серйозна розмова про майбутнє України та на тему пошуку відповіді, як завершити конфлікт, повинна відбуватися з нашою участю. Розмова без Польщі про Україну – те саме, якби у питанні Лібії, Альжиру, Тунісу, Марокко розмовляти без участи Італії, Франції та Еспанії", – сказав очільник польської дипломатії.

На переконання Ґ. Схетини, „українську кризу найкраще вдасться врегулювати у „веймарському форматі – Польща, Німеччина та Франція – бо ми маємо найбільше знань та досвіду".

Ґ. Схетина нагадав, що за ініціятиви попереднього Міністра закордонних справ Польщі Радослава Сікорського керівники міністерств закордонних справ Німеччини та Франції погодились приїхати до Києва у лютому цього року для проведення переговорів з експрезидентом Віктором Януковичем, а самі переговори закінчились підписанням угоди між владою та опозицією.

„Їм вдалося спинити кровопролиття, коли снайпери стріляли у беззахисних демонстрантів. Вони зупинили ще більшу трагедію, бо Янукович втратив контролю над ситуацією. Це був найбільший успіх Заходу в Україні в цьому році", – підкреслив Ґ. Схетина.

Раніше цього року польська преса та опозиція неодноразово критикували владу за те, що Польща залишилась осторонь переговорів про врегулювання ситуації в Україні.

У вересні Президент Польщі Броніслав Коморовський зазначав, що Польща не повинна нав'язувати Україні свої послуги у питанні відновлення миру на Донбасі.

(УНІАН, 5 листопада)

Україна закриває дев'ять своїх консульств

КИЇВ. – Міністерство закордонних справ (МЗС) України оголосило про ліквідування дев'яти консульських установ в різних державах світу.

Про це повідомив речник міністерства Євген Перебийніс.

Як відомо, дільниці для голосування за кордоном відкривалися саме у закордонних дипломатичних представництвах .

„Це є частиною процесу з оптимізації використання державних фондів", – пояснив причину закриття консульств Є. Перебийніс.

В перелік установ, які ліквідуються, увійшли Генеральні консульства в Сучаві (Румунія), Пряшеві (Словаччина), консульства у Варні (Болгарія) та Марселі (Франція). Окрім цього, будуть ліквідовані консульська аґенція в Батумі (Грузія), Генеральні консульства в містах Нижній Новгород (Росія), Альмати (Казахстан) консульства в Гайфі (Ізраїль), Курітібі (Бразилія).

„Водночас плянуємо відкрити одну консульську установу у Придністров'ї, де проживає дуже багато громадян України. Її статус та місце розміщення наразі не визначені, ведуться консультації", – повідомив речник українського МЗС. Ще одну консульську установу переміщено – на базі консульського відділення посольства в Бонні буде створене Генеральне консульство у Дюссельдорфі (Німеччина).

Статус ще шести установ буде знижений з Генерального консульства до консульства, що дозволить зменшити фінансування та кількість працівників. Ця реорганізація зачепить дипломатичні представництва у Ніредьгазі (Угорщина), Единбурзі (Велика Британія), Салоніках (Греція), Єкатеринбурзі, Новосибірську (Росія).

Консульські округи установ, які ліквідуються, передаються до сфери відповідальности посольства у відповідній державі.

(„Українська правда", 5 листопада)

Оновлення Конґресу...

(Закінчення зі стор. 1)

ли, значною мірою, результатом його власної політики.

Республіканці не тільки підсилили свої позиції в Палаті представників, але й дістали більшість у Сенаті, отримавши контролю над Конґресом і можливість, при бажанні, блькувати переважну більшість дій чинного Президента – аж до завершення його повноважень в 2016 році. Це на додачу до провалу на виборах губернаторів – де навіть в продемократичних Масачусетсі та Мериленді владу теж отримали республіканці.

І цьому успіху посприяв сам Б. Обама. Адже його опоненти впродовж всієї кампанії тільки те й робили, що наголошували на розчарувані виборців політикою глави виконавчої влади і стверджували, що проміжні вибори є „референдумом про довіру Президентові".

„Властиво, саме про це була вся кампанія, – відверто заявив новий провідник більшости в Сенаті Міч МакКонел. – Справа не в мені і не в моєму супернику. Справа в тому, що люди більше не можуть довіряти урядові".

Безумовно, республіканці готові почати перемовини з Президентом на тему „як нам жити далі". Власне, Б. Обама вже узгодив зустріч на цю тему. Але перемовини ці будуть вельми і вельми непростими. „Надто довго ця адміністрація розповідала американцям, що для них буде добрим, а потім звинувачувала когось іншого у тому, що їхня політика не спрацювала", – з такою заявою вийшов після перемоги М. МакКонел, явно даючи зрозуміти, що його партія не пропустить нагоди максимально використати свій виборчий успіх.

Для України, з одного боку, ситуація з перемогою республіканців може бути вигідною. Перерозподіл сил в Сенаті може привести до зміни керівництва сенатських комітетів – в першу чергу – комітетів з питань збройних сил і зовнішніх стосунків. Що може, нарешті, дати старт давно обіцяному постачанню летальної зброї.

Ще одною перевагою може стати бажання частини республіканської верхівки підсилити санкції проти Росії – приміром, від'єднати російські банки від системи „SWIFT". Як показали нещодавні „банківські навчання" в Росії, це не стане катастрофою, але істотно уповільнить і ускладнить рух фінансів, що і без того для ослабленої економіки Російської Федерації стане помітним додатковим тягарем.

З іншого боку, гіпотетичне протистояння між Президентом Б. Обамою і Конґресом може відтягнути надто багато уваги і ресурсів США з зовнішньополітичної арени. Проте подібний сценарій видається малоймовірним.

Без підтримки в законодавчій владі і без зацікавлености в обранні на наступний термін, все, що залишається Б. Обамі – це спробувати поліпшити рейтинґ рідної партії. На тлі не надто блискучих результатів медичної реформи, фактичного зовнішньополітичного провалу в Іраку у нього є не так багато питань, які він може спробувати вирішити до кінця своєї каденції.

І в перелік цих питань, безумовно, входить розв'язання – чи, принаймні, деескаляція україно-російського конфлікту. Або навіть більш широко – невтралізація аґресивної зовнішньої політики путінської Росії. В разі здійснення якихось ефективних ініціятив у цьому пляні Президент Б. Обама міг би поставити дзвінку і славну крапку у своєму не надто ефективному президентстві – чим помітно допоміг би Демократичній партії. При тому що українське питання – одне з небагатьох, де жорсткі й сміливі ініціятиви Б. Обами мали б підтримку республіканського Конґресу.

(Еспресо ТВ, 5 листопада)

ДУМКА ЕКСПЕРТА

Коаліція чи професійний уряд?

Валерій Пекар

Всі погодяться, що Україна сьогодні конче і терміново потребує стрімких соціяльно-економічних і політичних реформ. Стара система закритої олігархічної економіки, корупційних схем, напівколоніяльного статусу і напіврозваленої державної машини добігає кінця свого існування.

Майдан, війна за незалежність та економічна криза остаточно унеможливлюють подальше життя в цій старій системі. Нам необхідно змінити практично всі сторони життя нації: економіку, суспільні взаємини, гуманітарну сферу, національну безпеку, міжнародну суб'єктність України. Без цих реформ Україна приречена, на неї чекатимуть подальші втрати територіяльної цілісности, фінансовий колапс, новий соціяльний вибух.

Загалом вже зрозуміло не тільки те, чому потрібні реформи, але і які саме і яким чином їх треба втілювати. Значна кількість реформ існує у вигляді готових законопроєктів.

Залишається останнє, сакраментальне питання: хто це все буде робити?

Досвід подібних реформ у різних країнах світу доводить: їх здатен успішно провести лише незалежний професійний уряд.

Коаліційний уряд не здатен провести реформи.

По-перше, урядовці-коаліціонери мають зобов'язання перед партійними лідерами та спонзорами. По-друге, коаліція створюється політичними супротивниками. Марно очікувати від них єдности та щирого співробітництва, вони будуть раділи помилкам один одного та використовувати їх для своєї партії. По-третє, і це найголовніше, проведення реформ передбачає втрату політичного рейтингу. Реформи ніколи не бувають популярними, тож політики, які їх проводять, зазвичай тим самим завершують свою політичну кар'єру.

Коли ви починаєте справжні реформи, люди перестають з вами вітатися, сказав колись знаменитий грузинський менеджер Каха Бендукідзе. На практиці це призводить до гальмування реформ, до безкінечних розмов про них без реальних змін. Ми це вже бачили останні пів року. І хоча не можна було очікувати на справжні реформи до парляментських виборів (адже основний корпус змін робиться через закони, значно меншою мірою через підзаконні нормативні акти), але й після виборів вищезазначені гальмуючі чинники нікуди не подінуться.

„Державці відрізняються від політиків тим, що політик думає про наступні вибори, а державець — про наступне покоління", - ця відома фраза приписується Вінстонові Черчілеві.

Справді, політик повсякчас думає про те, що йому доведеться знову обиратися. Якщо він забуде, йому про це нагадають товариші по партії. Тому політики проводять реформи за принципом „як би щось поміняти так, щоб нічого не міняти, і при цьому зберегти імідж реформатора, за який виборці віддають голоси, а міжнародні організації – гроші".

Останнього пів року країною фактично керував уряд національного порятунку, він виконав свою роботу з честю.

Настав час другого уряду – уряду реформ. І цей уряд має бути зформований за професійним, а не квотним коаліційним принципом. Туди мають увійти визнані фахівці, не пов'язані з політичними силами, професіонали-технократи, що не мають політичних амбіцій. Ці люди швидко проведуть кардинальні реформи, отримають свою частку народної ненависти і підуть займати почесні місця в історії, як це сталося з Лешеком Бальцеровичем, автором знаменитої „шокової терапії".

Порівняйте Польщу й Україну у 1991 році і сьогодні, і ви зрозумієте, що таке реформи і що таке порожні розмови про них.

Чи є у країні такі люди? Звідки візьмуть-

(Закінчення на стор. 14)

ТОЧКА ЗОРУ

Більше, ніж помилка

Валентин Торба

2 листопада бандити з так званих „народних республік" Донецька і Луганська зібралися вибирати депутатів до своїх „парляментів", що суперечить Мінським угодам, які й так вважаються програшними для України.

У зв'язку з цим нагадаю, що вивчення фотографій – корисна річ. Я вже якось згадував про відому фотографію з „урядом Луганської народної республіки". Тепер час звернути увагу на інше фото – від 5 вересня 2014 року, на якому зафіксовані перекошені пики цих же керівників „ЛНР" і „ДНР" та лик Леоніда Кучми з представниками Організації з безпеки і співробітництва в Европі.

До яких думок спонукають ці фото? Перш за все – це факт визнання тих „республік". Поставивши поряд з цими непорозуміннями природи з вузькими чолами і очима м'ясників нехай колишнього, нехай тричі ненавидимого, але свого Президента Л. Кучму, ми розписалися в тому, що ці покидьки є повноцінною стороною перемовин. І це не просто помилка, яку можна назвати вимушеним кроком, це – злочин.

Мінські угоди, над якими відверто сміються самі бойовики, котрі були на них присутні, мали начебто забезпечувати мирний процес на сході. Для чого? Для того, щоб виграти час і відновити сили? Це блеф з серії, хто дурніший. Ми мали стратегічну перевагу над бойовиками влітку і зробили все, щоб понищити своїх вояків і потім списати все на льокальні прорахунки та втручання Росії. Перемовини ж, нагадаю, почалися вже в червні. Хтось торгувався, забуваючи, що торгівля – для ринку, а тут треба битися. Бандитів треба було нищити, а не займатися кулуарними перемовинами, усними домовленостями та підписанням угод. Перемовини зі злодієм можуть бути лише тактичними, а не офіційними, не в просторій залі за широким круглим столом та ще й в іншій країні. Якщо хтось думає, що так можна виграти війну, то він ризикує занапастити всіх нас.

Бойовики відмовилися від українського часу. До конфузів їм не звикати, і те, що зараз Стаханов і Луганськ (два міста, підконтрольні бойовикам) мають бути в різних часових поясах, нікого не турбує. Так, вони просто банально заплутались в наказах і стрілках годинників. І нічого. На Донбасі часу немає. Тому призначені бандитами на 2 листопада вибори насправді відбувалися задовго до того дня. Яка різниця? На тиждень раніше проводити задекляровані вибори — суцільна умовність. При цьому на території, де зникає світло і мобільний зв'язок з'являється з перебоями та взагалі складно зорієнтуватись, котра зараз година, хтось запровадив електронну систему виборів. Не тяжко здогадатися, хто безграмотним бандитам надав таку технологію. Ну, а на виборчих дільницях в Луганську взагалі будуть роздавати чудо маркетинґу – знижки в супермаркетах „Народний" та ще якісь талони. І все це на тлі білбордів „Приходь на вибори! Будуть лише свої!". Геніяльно?

Ірина, мешканка Свердловська, повідомляє: „Селища Медвежанка, Провалля, Зимовники, Маяк, Ленінське, Володарський сьогодні (29 жовтня) голосували. У відділеннях пошти були організовані виїзні бриґади виборчої комісії „ЛНР". Люди з автоматами ходили по дворах і за списками перевіряли наявність громадян, яких вони підводили до скриньок. Люди голосували за українськими пашпортами, але під дулами автоматів. Похмуро, без радощів. Мовчки. Опускали бюлетені і йшли, соромлячись дивитись один одному в очі. Жителів міста в неділю кличуть в будинки культури Червоно-

(Закінчення на стор. 14)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Заборонили 69 фільмів

КИЇВ. – 4 листопада Державне аґентство України з питань кіна на звернення Міністерства культури України, Служби безпеки України, а також Національної спілки кінематографістів України ухвалило рішення щодо скасування або відмови в державній реєстрації 69 фільмів та телесеріялів за участи російського артиста Михайла Пореченкова, який 30 жовтня побував у контрольованому проросійськими сепаратистами українському Донецьку, одягнутий у каску з написом „Преса", і стріляв з кулемета. Держкомтелерадіо закликало керівників вітчизняних телерадіокомпаній утриматись від показу контенту з російськими діячами культури Йосипом Кобзоном, Іваном Охлобистіним, Михайлом Задорновим, М. Пореченковим, які найбільше доклалися до розпалювання міжнаціональної ворожнечі та пропаґанди війни, очорнення України і українців. *(Радіо „Свобода")*

У Криму потяг подорожчав

СИМФЕРОПІЛЬ. – 4 листопада Кримська залізниця запровадила додатковий збір з пасажирів за проїзд територією анексованого Росією Криму. Додатковий збір будуть брати квиткові касири при перетині контрольно-пропускних пунктів – станцій Армянськ, Джанкой, Солоне Озеро, хоча перевезення пасажирів здійснюється у поїздах українських залізниць. „Укрзалізниця" не бачить підстав для запровадження будь-яких додаткових зборів за проїзд територією Криму. „Самовільні дії Кримської залізниці призведуть до тривалих зупинок поїздів, збоїв у графіку руху та скарг пасажирів", – вважають в „Укрзалізниці". *(„Українська правда")*

Тренування проти епідемії

ОДЕСА. – 30 жовтня одеські епідеміологи першими в Україні провели спеціяльні навчання з попередження завезення вірусу Ебола морським шляхом в Україну. Вони відбулися на території пасажирського комплексу морського порту. За версією навчань хворий з ознаками лихоманки перебував на судні „Вестерн Копенгаґен", яке нібито прибуло з Африки. У ролі цього судна виступав пасажирський катамаран „Хаджибей", над яким було піднято жовтий прапор – знак інфекційної небезпеки. Чоловіка, який виконував ролю хворого, забрали до інфекційної лікарні. Після цього працівники санітарно-карантинного відділу порту й медики льокалізували вогнище інфекції й обробили судно. Керував навчаннями головний державний санітарний лікар на водному транспорті Микола Голубятников. *(Сергій Горицвіт)*

Виявили прадавнє поселення

ЛЬВІВ. – Поселення давніх слов'ян виявили археологи поблизу сучасного центру міста, де розпочалося будівництво готелю. У господарських ямах були уламки ліпного посуду та пряслиця – тягарці, які насаджували на веретено. Дослідники датують їх серединою VII ст. та відносять до празько-корчацької археологічної культури. „Традиція загосподарювання цієї території принаймні на 600 років старша за першу писемну згадку про Львів", – розповів 28 жовтня директор рятівної археологічної служби Інституту археології Національної Академії Наук України Олег Осаульчук. *(Марта Осадца)*

Від обстрілу загинули діти

ДОНЕЦЬК. – 5 листопада на стадіон біля школи ч. 63 поблизу летовища влучив гарматний набій терористів. В цей час на стадіоні були діти, які грали в футбол. Загинули двоє з них, поранено чотири особи, які перебувають у реанімації. Один з поранених – у важкому стані. 4 листопада терористи вели артилерійські обстріли Куйбишевського і Київського районів міста. Під час обстрілу загинув мирний житель, ще чотири особи поранені і перебувають в медичних установах. Пошкоджені приватні житлові будинки. *(УНІАН)*

АМЕРИКА І СВІТ

На провокації Росії слід відповісти

БРЮСЕЛЬ. – Після того, як протягом трьох останніх тижнів винищувачі НАТО перехопили 20 російських літаків на Европою, Канцлер Німеччини Анґела Меркель заявила, що „не бачить у цьому причин для паніки". Однак, Генеральний секретар Альянсу Єнс Столтенберґ дещо іншої думки щодо ситуації і стосунків з Росією – він налаштований на дуже жорстку відповідь у випадку посилення провокацій і аґресії з боку Росії. „Ми не в такій ситуації, як це було в часи холодної війни, але поведінка Росії підірвала всі надії на побудову співпраці між нею і НАТО, які в нас були після повалення Берлінської стіни", – заявив Генеральний секретар НАТО 31 жовтня. – Ми повинні підвищити бойову готовність наших військ і працювати над новими навичками і технікою ведення бою. Наша міць знадобиться нам у відносинах з Росією". Тим часом у Варшаві жорсткіше, ніж у Німеччині, відреаґували на провокації Росії в повітряному просторі Европи. Міністер оборони Польщі Томаш Семоняк зазначив, що „реальні провокації Кремля спонукають перевірити готовність наших військ відбити загрозу". *(„Дзеркало тижня")*

Розбився туристичний космоліт

ЛОС-АНЖЕЛЕС. – 1 листопада суборбітальний туристичний космічний корабель „SpaceShipTwo", що виконував випробувальний політ, розбився в пустелі Мохаве на півдні Каліфорнії. Про це повідомила компанія-виробник „Virgin Galactic", що належить британському мільярдерові Річардові Бренсонові. „Під час лету в кораблі виникли серйозні проблеми, які призвели до його краху", – йдеться в повідомленні. На борту корабля перебували два летуни. Один з них загинув, другий отримав важкі травми. „SpaceShipTwo" розробляється виключно для туристичних цілей. Передбачалося, що вартість двогодинного лету, під час якого туристи зможуть відчути невагомість і побачити Землю з висоти 100 кілометрів, складе близько 250 тис. дол. Космоліт може брати на борт двох летунів і шість пасажирів. Бажання побувати таким чином у космосі виявили вже понад 800 осіб, серед них є актори Том Генкс і Анджеліна Джолі. У квітні 2013 року „SpaceShipTwo" успішно здійснив свій перший керований політ над пустелею в Каліфорнії, подолавши звуковий бар'єр, і з тих пір використовувався в рамках випробувань понад 30 разів. *(„Кореспондент")*

У Буркіна-Фасо – перевороти

УАҐАДУ. – 1 листопада в Буркіна-Фасо сталися два державні перевороти протягом доби. Через кілька годин після того, як про своє керівництво країною заявив командувач Збройними силами Оноре Траоре, про захоплення президентських повноважень оголосив заступник глави президентської охорони полковник Ісаак Зида. Президент Компаоре прийшов до влади в 1987 році, прогнавши колишнього Президента Томаса Санкарева. В останні роки він втратив контролю над армією і встиг зіпсувати стосунки з іншими африканськими провідниками. Він надавав притулок ліберійському диктаторові Чарльзові Тейлорові та сприяв угрупованню „Боко Харам", що веде боротьбу з центральним урядом Ніґерії. *(Українські національні новини)*

Угорщина зближується з Росією

КИЇВ. – 1 листопада аґенство „Ройтерс" повідомило, що США намагаються запобігти стратегічно важливій угоді між Угорщиною та Росією в енерґетичному секторі Східньої Европи. США занепокоєні дедалі тіснішим зближенням Угорщини з Росією, зокрема тим, що угорський енерґетичний концерн „MOL" може продати свою частку в хорватському підприємстві „INA" російському „Ґазпромові". Вашінґтон почав дипломатичний наступ на кількох рівнях, аби запобігти ймовірній угоді. Уряд США запровадив візові обмеження для шістьох осіб, які мають тісні звязки з угорським урядом через звинувачення в корупції. Прем'єр-міністер Угорщини Віктор Орбан був одним з небагатьох европейських лідерів, які критикували запроваджені Европейським союзом санкції щодо Росії. *(„Дзеркало тижня")*

Старі плями...

(Закінчення зі стор. 1)

Все ж таки чому ці щілини виявилися такими широкими, що ними знову потрапили до парляменту найбільші негідники з „реґіоналів"? Як сталося, що в депутатських кріслах сидітимуть і ті 70 людців, котрі 16 січня голосували за диктаторські закони? Як виникло перед Верховною Радою VIII скликання „зелене світло" для колишніх „реґіоналів", які налічуватимуть понад 100 мандатів – тобто вповні досить, аби, принаймні, блькувати всі евроінтеґраційні законопроєкти або навіть утворити впливову противагу проукраїнській парляментській коаліції? Нарешті, яка причина завадила демократичним силам одержати у цих виборах вирішальну для майбутнього України конституційну більшість, тобто понад 300 голосів?

Передусім тінь провини падає на Президента Петра Порошенка і його загонисту, але недалекоглядну політичну команду, котра ішла на вибори з ілюзією блискавичної перемоги пропрезидентської партії і вже однією цією загонистістю утворила певне розмежування між собою й іншими здоровими силами. Майдан все ще втримує суспільство в стані підвищеної уваги й особливої чутливости до слів і діл політиків, тому розрахунок П. Порошенка на повторення успіху президентських виборів аж ніяк не міг вдатися – зокрема після необґрунтованих і, щоб не сказати гірше, безуспішних призначень Валерія Ґелетея міністром оборони і Валерії Ґонтаревої – Головою Національного банку України.

Відтак сталося щось досі не до кінця з'ясоване – так звані мирні мінські домовлености, котрі хто як хоче, так й інтерпретує, бо суспільство достеменно не відає, хто з ким і про що домовлявся. В кожнім разі війна на сході триває, з допомогою російського війська і російської зброї сепаратисти, перетворивши Донбас на пекло для нормальних громадян краю, готуються до нових захоплень української території. Про злочинну анексію Криму вже ніхто й не говорить. Тому весняний приплив пропрезидентських симпатій вже з кінця літа змінився на відплив і закінчився тим, що у виборах за партійними списками переміг, нехай і небагато, не „Бльок Петра Порошенка", а „Народний фронт" Арсенія Яценюка. Прем'єр намагався бути зрозумілішим, послідовнішим, відкритішим – і це не могло не подобатися.

Самозрозуміло, з цього не випливає, що між двома партіями-переможцями неминуче виникне конкуренція і повториться варіянт „Ющенко-Тимошенко". Але також нема ґарантії, що не повториться, тому що „ґарантованою" буде диверсійна діяльність старих сил в новому парляменті, і це додасть мінусів на політичному конті президента: на нього впаде більша частина вини за те, що вибори відбулися за старою системою і що саме їхня мажоритарна складова перетворить, швидше за все, і цю Верховну Раду в болото безперервних протистоянь – на велику втіху Москві. На диво легко вона визнала вислідu українських виборів – так легко, мовби плянувала ці висліди. Вже наступного дня після них російський Міністер закордоннних справ Сергій Лавров у своєму коментарі для „Лайф нюз" запевнив: „Нам буде з ким розмовляти і в цій Раді, і в цьому уряді". Авже ж буде. Але встидливо промовчавши, з ким саме вони мають „розмовляти", чільний російський диломат не згаяв нагоди зайвий раз скомпрометувати П. Порошенка в очах українців таким зізнанням: „Президент Порошенко є нашим партнером, партнером нашого Президента...".

„Скажи мені, хто твій друг – і я скажу, хто ти"? Не може бути, щоб президент України не знав, що президент Росії йому ні не друг, ні не партнер. То навіщо вступає у гру з тими, хто має незрівняно більшу школу лицемірства і дворушництва? Чи, може, мають рацію ті недовірливі щодо П. Порошенка автори, котрі припускають, що В. Путін буде тиснути доти, доки в новому українському уряді не засядуть старі кремлівські аґенти з „Опозиційного бльоку"?

Свідчить колишній радник В. Путіна, економіст зі світовим ім'ям Андрій Іларіонов: „Наступні два роки, особливо ця зима і до кінця 2015 року будуть найбільш небезпечними для України. Москва мобілізує всі можливі і неможливі ресурси, щоб закінчити програму розвалу суверенної України". І далі: „Путін хоче встигнути розвалити Україну до 2017 року, до президентських виборів у США, оскільки вважає, що Барак Обама не може завадити його загарбницьким амбіціям".

Отже, що залишається Україні? Тільки об'єднання всіх проукраїнських політичних сил у Верховній Раді, в уряді і в усьому суспільстві, бо тільки це об'єднання дозволить Україні сказати самій собі, Росії і решті світу, що час імперських зазіхань минув назавжди. У світлі цього доленосного завдання не є важливим, хто скільки відсотків дістав у виборах і хто пропонує найкращий проєкт коаліційної угоди – П. Порошенко чи прем'єр А. Яценюк. Ключовою в цій угоді тезою повинна бути доля України, а не висмикування для своїх фракцій високих посад і при цьому неминучих „візантійських" усобиць і гризні. Незагоєну рану „лебедя, рака і щуки" треба залишити в трагічних 1917-1921 роках.

Чи повною мірою П. Порошенко усвідомлює це? Чи є доказом цього усвідомлення його вже очевидне намагання запопасти у свої руки вирішальні важелі в українській політиці і державному житті? Бо хтось таки мусить мати сильний і продуктивний вплив в країні у час, коли їй загрожує смертельний ворог. І хто скаже, що сильний провідник водночас не може бути й справедливим? Може. Це слабкий в принципі не може бути справедливим, бо його слабкість – то завжди безлад, розлад, хаос.

Однак, неминуче запитання: якщо сильний, то в ім'я чого? В ім'я реформ? В ім'я евроінтеґраційного курсу? Загартовані у двох революціях українці вже зрозуміли, що ті реформи і той курс можливі лише в одному випадку – коли Українська держава надійно захистить свій суверенітет і територіяльну цілісність.

„Слава Україні" в Ню-йоркському маратоні

НЮ-ЙОРК. – У знаменитому на весь спортивний світ Ню-йоркському маратоні щороку бере участь й менша чи більша кількість українців та українок. Вони далеко не завжди заманіфестовують свою причетність до українства в якийсь яскравий чи бодай помітний спосіб.

Та було б дивно, якби цього не зробила змалку вихована в українському дусі у родині, в Школі українознавства і в Пласті старша донька Президента Українського Народного Союзу Стефана Качарая Адріяна Малон.

Самозрозуміло, що маратонську дистанцію 2 листопада А. Малон бігла так легко й успішно (вислід: 4 год. 30 хв), бо енерґії їй надавала сорочинка з тризубом і написом „Слава Україні!".

Під час Ню-йоркського маратону 2 листопада.

ПОГЛЯД ЗІ СТОРОНИ

Французький інтелектуал – про сучасну Европу

ПАСКАЛЬ БРЮКНЕР – відомий французький письменник, публіцист, есеїст, один з найвпливовіших інтелектуалів сучасної Франції. Цієї осені він побував у Львові та Києві – брав участь у презентаціях українського перекладу його книжки „Тиранія каяття". Українською мовою також перекладено його книжку „Парадокс любови". Нижче вміщуємо найцікавіші уривки з тексту розмови української письменниці і перекладачки Ірини Славінської з французьким гостем – про „почуття провини західньої людини", „незручність за власну історію", вибухонебезпечну та „водночас захоплюючу" ситуацію в Україні.

– Розкажіть про Вашу книжку „Тиранія каяття", яка щойно вийшла друком в українському перекладі.

– Це стара моя книжка, у Франції вона вийшла друком 2006 року. Це продовження моїх роздумів з книжки 1983 року „Схлипування білої людини". Книжка присвячена критиці почуття провини західньої людини: всю незручність за власну історію, думки про заподіяне іншим народам зло.

– Що спричинило цю провину? Історія?

– Так, історія – колоніялізм, імперіялізм, рабство, дві світові війни, від яких світ досі так і не оговтався.

– До яких наслідків це призводить?

– Залежить від того, де. Наприклад, це може призвести до вивчення усвідомлення історії – всі народи мали б це робити час від часу. Але також це призводить до дещо суїцидальної поведінки Західньої Европи, до здатности завжди схилятися перед ворогами – попри те, що ті нас ненавидять.

– Але „Европа" – не монолітна. Є відмінні між собою Франція, Німеччина, Італія, Еспанія та інші країни. Хіба всюди це працює однаково?

– Ні, але є шість-сім европейських націй, що мають досвід колонізаторів, і тому відчувають провину перед колишніми колоніями. Західня Европа має особливу долю: нам пощастило, що 1945 року нас звільнили американці, а не росіяни. Ми розпещені діти історії, на відміну від тих, хто потрапив на вила Червоної армії. Я кажу насамперед про Францію, але подібне відбувається і у Великій Британії, Нідерляндах. Це почуття спільне для Західньої Европи.

– Які проблеми сучасної Франції спричинені цим почуттям провини?

– Імміґрація та іслям – ось фундаментальні проблеми сьогодення у Франції.

У Франції є 5 млн. мусульман, яким складно інтеґруватися, які не розуміють принципів світської держави, тобто відділення Церкви від держави, яке є фундаментальним для історії Франції. Вони хочуть для себе окремих прав. Наприклад, щоб дівчата не ходили в басейн, не займалися фізкультурою на разом з хлопчиками, окремі пряжі для чоловіків і жінок.

Це сувора релігія. У мене враження, що ми відкотилися на 300 років назад, коли Франція жила в умовах такого ж аґресивного католицизму.

Імміґрація іде переважно з країн, які колись були колоніями Франції. Свого часу французькі можновладці не надто дбало до цього поставилися. Тепер це є джерелом проблем, тому що у Франції більше немає роботи.

Щороку Франція приймає 120 тис. леґальним міґрантів, але є ще сотні тисяч нелеґалів. На це є реакція низки людей, які кажуть, що імміґранти мають рацію, і що ми утискаємо імміґрантів, утискаємо іслям. Замість того, щоб подивитися на проблему з позицій розуму, ми дивимося на проблеми з позицій співчуття та серця.

– Ця проблема імміґрації та ісляму – хіба вона не штучна, призначена для того, щоб відвернути увагу від справжніх проблем безробіття, освіти тощо? В Україні, скажімо, так само використовують мовне питання.

– Це не штучна проблема. Наприклад, є ризик аґресії, замахів, які відбуваються практично щомісяця. Також є тиск по лінії християнство-юдаїзм-іслямізм. І є проблема безробіття. Зрештою, це лише частина того, що переживає країна в кризі.

– Я була вражена тим, що французькі робітники на виборах до Европарляменту проголосували на ультраправий „Національний фронт". Чому це відбулося?

– Тому що ліві масово обрали „bobo" – забезпечені люди, що поділяють ліву ідеологію – та еміґрантів. Вони облишили робітничу клясу на користь міського космополітизму. Тож робітники пішли в обійми ультраправих. А все через те, що ліві забули про поняття „нація". Були очікування, що нації в Европі зникнуть, кордонів не буде, люди будуть братами, і всі любитимуть усіх. Тому уряди облишили ідею нації. І це було великою дурістю.

– Нація – дуже стара ідея. Але нині вона відрізняється від того, що мали на увазі у XVIII ст. Що це означає сьогодні?

– Це дуже складне запитання. Чи Европа забуде про нації, чи навпаки – множитиме їх? Подивіться, можливо, відділяться Каталонія, Баски, Корсика. Европейський проєкт, попри очікування, оживив нації.

Але ЕС послаблює нації, водночас не створюючи сильного Европейського парляменту. Европи не існує. Це адміністративна та бюрократична ектоплазма, яка знаходиться в Брюселі, де немає ні уряду, ні армії, ні зовнішньої політики. Це поразка – але красива поразка, тому що нам в Европі добре живеться. Але без США і НАТО ми би стали здобиччю всіх хижаків, починаючи з нашого дорогого мсьє Путіна.

– Якщо говорити про ролю Европейського союзу в конфлікті між Україною та Росією, то як поводиться Европейський Союз?

– ЕС працює словами. Річ у тім, що Европа розколота: Німеччина не хоче сваритися з Росією, як і Франція. Зрештою, ЕС не має засобів дії.

Єдиний, хто діє – це Обама. Колись Кісінджер жартував, що в Европи немає єдиного числа телефону, і цей жарт актуальний, як ніколи. Є декілька комісарів – Ван Ромпей, Кетрін Ештон, Доналд Туск – які можуть розбудити старий механізм. Але політичної Европи не існує. Є Париж, Берлін, Лондон, Мадрид, Варшава та інші.

– Чи Путін становить загрозу мирові?

– Я не вірю в Третю світову війну. У Путіна для цього немає потужности. Американські сили в сто разів потужніші за російські. Люди з точення Путіна – такі, як Дуґін і Жириновський, – душевно хворі. Так само, як і оточення Мілошевича свого часу. А от сам Путін – раціональний екс-комуністичний правитель. Я думаю, що він становить небезпеку саме для Европи. Хоче, щоб тут усе вибухнуло.

– Чому?

– Тому що він так і не прийняв розпад СРСР. Маленький офіцер з КҐБ у Ляйпціґу, котрий раптом побачив, як мітинґувальники вийшли на вулиці та прогнали росіян. Його мрія – відновити імперію, повернути якомога більше територій, як-то країни Прибалтики, Україна, Молдова, Білорусь, Казахстан.

(Закінчення на стор. 13)

АМЕРИКА І СВІТ

У Франції також неспокійно

НАНТ. – 2 листопада демонстрантів, які вийшли на вулиці через загибель активіста-еколога, поліція французького міста Нант обстріляла ґумовими кулями. Натовп кидав у правоохоронців каміння та саморобні ракети, тому владі довелося застосувати силу. Щонайменше п'ятеро протестувальників постраждали, травми отримали і троє поліціянтів. Близько 20 осіб заарештовано. Сутички відбулися і під час демонстрації протесту в Тулузі – там заарештовано 13 осіб. 21-річний активіст-еколог Ремі Фрес загинув 1 листопада під час зіткнень між жандармами і противниками будівництва дамби за 50 кілометрів від Тулузи. *(Бі-Бі-Сі)*

З Росії втікають спеціялісти

МОСКВА. – За вісім місяців 2014 року Росію залишило більше людей, ніж за будь-який повний рік за час правління Володимира Путіна. Виїжджають переважно кваліфіковані фахівці, здатні легко влаштуватися за кордоном. Отож одна з основних структурних проблем російської економіки – дефіцит досвідчених технічних, наукових і управлінських кадрів – не буде вирішена найближчим часом. Згідно з даними Статистичного комітету країни, в січні-серпні 2014 року з Росії еміґрувало 203,659 осіб. Для порівняння, за той же період 2013 року з країни виїхало на постійне місце проживання 120,756 громадян. За весь 2013 рік з Російської Федерації вибуло 186,382 особи, і це був максимум з 1999 року (коли країну покинуло 214,963 особи). *(Радіо „Свобода")*

Папа молиться за мир в Єрусалимі

ВАТИКАН. – Заклик Папи Франціска молитися за мир в Єрусалимі прозвучав 1 листопада, через кілька днів після того, як у східньому Єрусалимі почала збільшуватися напруженість між ізраїльтянами та палестинцями. Під час проповіді на площі св. Петра у День всіх святих Папа сказав: „Я вас прошу молитися за святе місто, улюблене у євреїв, християн, мусульман, які цими днями переживають чималу напругу". Ізраїльська служба безпеки застрелила 32-річного палестинця Мофаза Геджазі, який перед тим намагався вбити єврейського активіста з крайніми правими поглядами. Останній зараз перебуває у шпиталі. Через можливі нові сутички ізраїльська поліція закрила всі священні місця Єрусалиму. Палестинська адміністрація розцінює закриття храмів як „оголошення війни". *(„Голос Америки")*

Швеція визнала Палестину

ЄРУСАЛИМ. – 30 жовтня Ізраїль відкликав свого посла у Швеції для консультацій після рішення Стокгольму визнати Палестину як державу. Ізраїльська влада засудила цей крок Швеції, а палестинський Президент Махмуд Аббас назвав таке рішення хоробрим та історичним. Міністер закордонних справ Швеції Марґо Вальстрьом висловила сподівання, що інші країни наслідуватимуть приклад її держави. Швеція стала першою великою европейською країною, яка відважилася на такий крок. У США заявляють, що покищо передчасно визнавати Палестину як державу. *(УНІАН)*

Поланського затримали в Польщі

КРАКІВ. – Кінорежисера Романа Поланського затримали 31 жовтня в Кракові через порушену проти нього справу у США за розбещення неповнолітньої 36 років тому. Голівудський режисер приїхав до Кракова на відкриття Музею польських євреїв. Однак, був затриманий поліцією, оскільки він перебуває в міжнародному розшуку. Польська прокуратура вирішила покищо не передавати кінорежисера в руки правоохоронців США, які його розшукують. Співробітники Посольства США у Варшаві надали суду офіційний запит на арешт Р. Поланського, з відповідним обґрунтуванням. Проте режисер пообіцяв не виїжджати з Варшави і з'являтися на допити, якщо прокуратура буде вимагати. Він також заявив, що хоче з'ясувати свій статус в Польщі і зацікавлений у якнайшвидшому розслідуванні його справи про екстрадицію. *(УНІАН)*

Люстрація – очищення чи кара?

Очищення влади від чиновництва з минулого для ґарантування позицій демократичного устрою і розвитку держави було однією з ключових вимог на Евромайдані. Законопроєкт, який 16 вересня підтримали 252 народних депутати, передбачає перевірку державних службовців усіх рівнів, правоохоронців, суддів, прокурорів, співробітників спецслужб і навіть президента. Чиновників найвищого рівня перевірятимуть щодо комуністичного минулого, служіння режимові Віктора Януковича у період його президентства, зв'язки з спецслужбами інших країн, наявність ще одного громадянства.

Інформація про службовця, якого перевіряють, має бути максимально публічною. Громадяни можуть заявляти про відомі їм факти корупції чи злодіяння люстрованої особи. Якщо чиновник не пройде люстрацію або відмовиться від процесу, його автоматично буде звільнено з забороною на наступні 10 років обіймати посади на державній службі. Загалом під люстрацію потрапить понад мільйона чиновників.

У провідних відомствах вже почалися масові звільнення посадових осіб вищого рівня. Одночасно подекуди населення розпочало так звану „народну люстрацію", за якою певних чиновників вкидають до збірників сміття, чинять їм інші зневаги, навіть побиття. Це не можна вважати ознакою демократичного суспільства. В Україні склалися революційні настрої, викликані сваволею влади В. Януковича і жертвами Евромайдану. Цей спалах гніву треба пережити в ім'я очищення влади і забезпечення системних змін у державі.

Варто пам'ятати, що люстрація – це не покарання, а лише обмеження права вчорашніх чиновників працювати на тих посадах, де вони можуть нести загрозу правам і свободам людини. Оприлюднення зібраних відомостей може призвести до порушення прав особи на приватне життя. Ці відомості можуть бути помилковими, і відновити репутацію людині буде доволі складно. Доцільніше попереджувати чиновника про люстрацію, що дає йому нагоду просто піти з посади. Комуністичне минуле чи будь-яка інша політична приналежність не має бути критерієм оцінки чиновника, якщо людина не вчиняла насильницьких дій, фальсифікацій, не брала участи у корупційних схемах.

Евромайдан, уся спільнота чекають на повне перезавантаження влади. Безкарність і поблажливість до чиновників у 2005 році призвела до великих людських жертв в 2014 році. Тому вкрай важливо негайно вдатися до заходів, які не лише очистять владні структури від колишніх, а й унеможливлять їхнє повернення до влади в майбутньому. Водночас у Києві усвідомлюють певні небезпеки люстрації, яка може набрати ознак репресій, як це було властиво більшовикам, котрі для очищення суспільства просто вбивали людей з минулого. Про таке усвідомлення свідчить ряд змін у первісному проєкті закону про очищення влади. Люстрація дасть українцям можливість на звільнені місця прийти новим, гідним і фаховим людям. Прем'єр Арсеній Яценюк вже доручив у кожному міністерстві створити комісії з люстрації, а також Громадську раду з питань люстрації при Міністерстві юстиції. Перевірка почалася.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році

Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич
Редактори: Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by
the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800 **E-mail:** svoboda@svoboda-news.com
Fax (973) 644-9510 **Website**: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:
Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата: $90.00 на рік, $50.00 на півроку.
Для членів УНСоюзу – $80.00 на рік, $45.00 на півроку.
Електронна версія (www.svoboda-news.com) – $40.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністрація / Оголошення Володимир Гончарик
☎ (973) 292-9800 x 3040
Fax (973) 644-9510
E-mail adukr@optonline.net

Передплата Володимир Гончарик
☎ (973) 292-9800 x 3040
E-mail subscription@svoboda-news.com

ІСТОРІЯ

Осінній Київ 1943 року

Дмитро Малаков

Настала осінь – і знову спливли у пам'яті епізоди 1943 року, дні визволення Києва від нацистської окупації. Німецьке командування не виключало можливости форсування Дніпра й лобового штурму, хоч би яким безглуздим це здавалося, адже за роки війни німці неодноразово бували свідками безглуздих акцій свого противника. Начальника оперативного штабу німецької армії Ґерґард Утікаль писав: „24 вересня 1943 року, за наказом військового коменданта, було утворено заборонену зону, яка проходить приблизно за три км на захід від Дніпра. Все цивільне населення цього району, включно з невійськовими установами, мусило залишити цю зону до 21 год. 26 вересня 1943 року".

26 вересня газета „Нове українське слово" вмістила звернення коменданта міста: „Західній берег Дніпра і Київ усіма засобами будуть захищати німецькі війська. Райони Києва, що поблизу Дніпра, стануть бойовою зоною. Щоб запобігти непотрібним жертвам серед населення і ґарантувати бойові дії без перешкод, бойова зона в місті має бути звільнена. Усіх, хто після зазначеного часу без особливої перепустки перебуватиме в забороненій зоні, чекає сувора кара".

Місто заворушилося, як стривожений мурашник, і рушило на захід від Дніпра. Киянка Ирина згадує:

„Ми знайшли тимчасовий притулок на Овруцькій вулиці, в маленькому будиночку біля огорожі так званої „дачі Хрущова". Невдовзі ми опинилися в житловому будинку Політехнічного інституту. Вранці з'явився німець у касці й з автоматом на грудях і написав на стіні олівцем: „12.00" та мовив: „Гевек". Ми вийшли. Німці гнали усіх до залізниці, де стояли вантажні вагони. У них можна було тільки стояти. Згодом ми почули вибухи, потяг став. Усі кинулися врозтіч, тому що радянські літаки бомбардували ешелон. Ми сховались у печері від викопаної глини. Бомби, на щастя, в ешелон не влучили, але розбили рейки перед паровозом. Виявилося, що ми в Мотовилівці. Пішли до села шукати притулку. В усіх ближчих хатах уже були біженці. Уся вулиця в селі була зайнята безладно скупченою німецькою технікою, кинутою солдатами, що повтікали. Ще через день вулиці села заповнила маса військових у шинелях, ватянках, кожухах, на ногах – черевики з обмотками. Не одразу сприйняла цих людей за реґулярну армію. Це були „червоні".

Один з солдатів зайшов до нашої хати, вийняв алюмінієвий кухоль, насипав пів кухля цукру, попросив окропу, вийняв з-за халяви ложку і став їсти цю „кашу". На дитину, яка давно не бачила цукру, це видовище справило незабутнє враження. Тоді ми дізналися, що Київ визволено.

Невдовзі ми рушили додому. Довелося йти пішки. Місто було порожнє, наш будинок цілий, але двері було виламані, шибки вибиті, речі частково вкрадені, частково загиджені, подушки розпороті. Але ми були вдома!".

Розповідає Сергій Барашков, який, щоб не забрали до Німеччини, влаштувався працювати в аптеці:

„Ми вивозили на возах аптеки з Печерська. Я, перш за все, накрав німецької аспірини, насовав у кишені. Були в мене дві фляги, отож з кожної ходки я набирав спирту чистого, який добре потім прислужився. Вдома в мене було вже 6 літрів спирту. Коли почали всіх виганяти, в мене ще був той папір, де щодня ставилася маленька печатка, що я працюю. 2 листопада 1943 року я мав би піти до праці. Аж ось загін есесівців заходить у двір, батька побили, погнали нас на вантажний трамвай. Я з собою мав шість пляшок спирту. Вигнали нас і повезли на вокзал, заганяють у вагони. Що ж робити? В моєї мами був золотий хрест з діямантами. Підходимо до німецького офіцера, я кажу, що в мене вчорашня печатка, сьогодні я ще не встиг піти на працю, нас помилково забрали. Він каже: „Поїдете до Німеччини! Все одно всіх виганяють!". Тоді мама показала йому хрест. Він зрозумів, забрав хрест і відпустив нас.

Ми пішли до аптекоуправління, де опинилася наша завідувачка аптеки з двома дітьми. Вона каже, що завтра йде ешелон і ми будемо нібито добровільно евакуюватися до Вінниці. О 2-ій год. ночі приїджаємо у Фастів. Раптом – прожектори, зенітки: авіоналіт на Фастів. Відчиняємо двері, німці хапають нас, світять ліхтариком, дивляться в документах. Показують, що завтра вранці нас знову завантажать і – до Німеччини! Батько пішов подивитися. Приходить, каже, що зустрів свою ученицю колишню. Вона каже: „Треба вам втікати. Можуть розстріляти, щоб не возитися. Кілька днів тому одну родину отак розстріляли, з дітьми". Аж тут спустився густий туман. Коли вартовий трохи одійшов убік, тоді ми – попід вагонами й опинилися на вулиці. Туман почав розвіюватися. Аж тут підходить до нас німець і поганою російською мовою каже: „Вам треба звідси тікати, бо побачать – і все! Отам є заможний хазяїн з возом, він, можливо, вас відвезе". Я запитав: „А ви звідки?". Він каже: „З Австрії". Батько побіг до того хазяїна і ми поїхали до Снітинки. Це вже було 4 листопада. А 6 листопада німці почали втікати. Аж тут приходить радянська розвідка і командир нам каже: „Ось що, кияни, втікайте на Київ! Фастовець захопили німці, там ціла танкова дивізія. Через дві години тут будуть німці".

Ми зібралися й пішли. Якась вантажівка нас наздоганяє. Підібрала. Лейтенант з кабіни пересів до нас у кузов. До Мотовилівки, каже, підвезу. Чудово – ближче до Києва. Аж раптом лейтенант як закричить: „Воздух!". Ми вискочили, торбинки на голову, в рівчак. Літак розстріляв машину, водій не встиг вискочити, загинув, машина згоріла. Пішли ми з лейтенантом, прийшли до Мотовилівки, де уже зібралися такі, як ми, кияни. Увечорі 9 листопада підходить ешелон з трофейних німецьких плятформ. І поїзд повільно пішов на Київ".

За цими спогадами простежуються людські долі, обставини давно минулих часів. Чи те, що сьогодні коїться на сході України, колись теж згадуватимуть діти цієї безглуздої, набагато жорстокішої і підступної, брутальної з боку аґресора війни?

Дмитро Малаков – історик, науковий працівник Музею історії Києва.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

В Одесі євреїв не били

Російські телеканали поширюють нісенітниці про те, як „Правий сектор" знущається в Одесі над євреями, наводять заяву Михайла Маймана про побиття 20 євреїв. В Росії представили М. Маймана мало не великомучеником, якому „довелося покинути рідну Одесу і виїхати у Крим".

Розповсюджувані повідомлення – така ж правда, як на вербі груші, а на осиці кислиці. Як стверджує прес-секретар єврейської общини Одеси Берл Капулкін, М. Майман не числиться в ній і, схоже, взагалі не існує. А ще Б. Капулкін додає, що випадків побиття євреїв в Одесі за останні роки ніхто не пам'ятає. Тож повідомлення, на його думку, є провокаційною фальшивкою. А рабин головної синагоги Одеси Хусіт Ілля зауважив при цьому, що коли б „Правий сектор" хотів побити євреїв, то мав би почати з свого інформаційного відділу, який очолює еврей Борислав Береза.

Тим часом триває формування добровольчого єврейського батальйону „Матілан", який воюватиме на сході України. Його поповнюють одесити, кияни та жителі інших міст. Командиром батальйону призначений керівник одеського осередку Радикальної партії Олега Ляшка, внук співака Леоніда Утьосова Дмитро Нудель.

Останнім часом Д. Нудель реґулярно зустрічається з провідниками одеського „Правого сектору" Сергієм Стерненком та Дмитром Роговським. Вони вже виробили спільний плян заходів на протидію проросійським провокаторам, які прагнуть розпалити протистояння на етнічному ґрунті. Спільно провели кілька масових акцій. А нещодавно влаштували благодійний концерт на підтримку Добровольчого українського корпусу, який воює на Донбасі.

Звертаючись до присутніх у залі, С. Стерненко та Д. Нудель закликали не вестися на провокаційні повідомлення. За їх словами, за весь час існування „Правого сектору" в Одесі не було жодного конфлікту на національному ґрунті.

Сергій Горицвіт,
Одеса

Героїв лікують в США

До Едуарда Маська прийшла дружина.

З церковного бюлетеня я дізнався, що в місцевому шпиталі „Bridgeport Hospital" лікують двох вояків з України – старшого лейтенанта Національної ґвардії Едуарда Маська та рядового Романа Огурківського, які зазнали важких поранень в боях на сході України. Я відвідав спершу Е. Маська з Олександрії Кіровоградської области, який втратив ліву ногу до коліна, а друга була забандажована, і він не знав, що з нею далі буде. 2 серпня його дружина народила сина. Р. Огурківський лежав увесь обпечений і поранений. Вдома він залишив дружину і двох малих дітей.

Жаль стиснув моє серце від зустрічі з молодими людьми, які ледве почали родинне життя, повні мрій та надій, але за покликом України пішли боронити її від підступного ворога і так постраждали. Це нові герої України. І тепер багато таких, що стають до оборони рідної землі від диявольського божевільного, який не знає, що чинить на шкоду собі і своєму народові.

Коли я йшов з шпиталю, то попрощався з вояками кличем: „Слава Україні!" і вони відповіли: „Героям слава!". І я відчув велику силу України. Якщо вона має таких мужніх синів, то вона є на добрій дорозі. Треба лише стати усім разом і сказати: „Досить!". Підтримаймо уряд та Президента Петра Порошенка, якому випало урядувати в такий важкий час. В єдності – сила народу!

Василь Пелещук,
Бріджпорт, Конектикат

<u>Від редакції.</u> Е. Масько був поранений 16 липня під Маринівкою Донецької области, коли терористи обстріляли блокпост Національної ґвардії. У військовій частині „Ґепард" (Запоріжжя) він служив від 2010 року. Близько двох місяців десантники й танкісти тримали оборону на вузькій прикордонній території від Маринівки до пропускного пункту „Ізварине", не маючи достатньо спорядження і набоїв.

36-річний Р. Огурківський, бриґадир цукровні, 14 травня дивом залишився живим, коли його бойову машину вразили набоєм терористи на Донеччині. Вояка вибух викинув назовні, а його товариші загинули.

Роман Огурківський з родиною.

Допоможіть закінчити будову

Від повернення Народного дому в Перемишлі українській громаді 21 березня 2011 року громадський комітет відбудови активно працює над відновленням первісної краси перлини над Сяном. За цей час ми розробили проєктну документацію будинку і відремонтували перший його поверх. Дотеперішня вартість робіт склала 500 тис. дол. Гроші були зібрані завдяки жертовності українців у цілому світі.

Однак, це лише початок довгого шляху. У 2014 році ми запланували адаптацію горища, відновлення даху. Кошторисна вартість робіт складає 450 тис. дол. Зібрали значну частину цієї суми. Бракує ще 25 тис. дол. У зв'язку з подіями на Майдані і війною Росії проти України наша громада великими сумами підтримувала Батьківщину. Ми купували і далі купуємо бронежилети, каски, спеціальні ліки і одяг для захисників України. У Народному домі діє пункт збору допомоги для армії.

На жаль, фінансові можливості нашої громади обмежені. Тому у цій критичній ситуації звертаємося з проханням допомогти громадському комітетові відбудови Народного дому зібрати потрібну суму 25 тис. дол. Якщо ми цього не зробимо, то це загальмує процес відбудови будівлі, яка є символом не тільки українського Перемишля, але і цілого Закерзоння. Наша адреса: Związek ukraińców w Polsce, Oddział i koło w Przemyślu, ul. T. Kościuszki, 5, 37-700 Przemyśl Poland. Тел. і факс: 48-16-678-6039. В інтернеті: www.oupper.harazd.net. Ми маємо банківські рахунки в Канаді і США.

Андрій Комар,
голова громадського комітету
Перемишль, Польща

Побачив світ шостий том „Енциклопедії Коломийщини"

У видавництві „Вік" побачив світ шостий том „Енциклопедії Коломийщини", до якого увійшло 276 статтей та 439 графічних і фотоілюстрацій. Упорядкував видання відомий краєзнавець Микола Савчук. Обкладинка Марти Томенко. Наклад 1,000 примірників.

Статті, вміщені в цьому томі, можна поділити на оглядові та на довідкові. Але може бути поділ також за тематикою: статті про суспільно-значущі події та явища, про учасників національно-визвольної боротьби українського народу, релігійне життя і церковних діячів, етнографію, економіку та інфраструктуру. Залізницю в Коломиї, наприклад, відкрили 1866 року, тоді як у Харкові – на три роки пізніше, а в Києві – аж через чотири роки.

Є статті про мистецьке життя, пресу і видавничу справу, рослинний і тваринний світ Коломийщини. Цікаво, що перша довідка про Коломию була опублікована в французькій енциклопедії ще 1873 року.

Вміщено статтю про саму „Енциклопедію Коломийщини", редакційно-видавничий комітет якої створено 1992 року і тепер він нараховує 15 відомих краєзнавців. Певною сенсацією є недавно знайдена та вміщена в томі спільна світлина членів коломийського ремісничого товариства „Зоря" 1938 року, а серед них – гість зі Львова Роман Шухевич.

Шостий том енциклопедії можна набути у голови редакційно-видавничого комітету М. Савчука, написавши до нього на електронну адресу: mykola.humoryst@gmail.com. Поштова адреса: Микола Савчук, поштова скринька 127, Коломия, Івано-Франківська область, 78200 Ukraine.

Микола Васильчук,
секретар-упорядник
редакційно-видавничого комітету
Коломия, Івано-Франківська область

Огляд листів: пишуть самодіяльні поети

Війна на сході України викликала надхнення у читачів тижневика, схильних римувати свої думки та емоції.

Свої вірші „Вибір народу", „За Україну" і „В День незалежности" надіслала з Купер-Сити, Фльорида **Марія Лисобей**. У першому з них вона пише: „Українська Революція гідности позбавила націю підлости. „Небесної сотні" безжальні кати в біги подалися аж до Москви".

Володимир Крівой з Іст-Бріджвотеру, Масачусетс, переслав вірш свого брата Миколи, „котрий час від часу щось віршує". Автор вірша пише: „Пройшли часи кривавого Майдану, усунули від влади „батька" клану, тхорами розбіглись „реґіони". І першими втікали прокурори. Не Захід вибрали, а Схід, прийняв з грошима всіх сусід".

Читачка з Букінґтону, Вермонт, прислала свій вірш „Україна", але попросила не подавати в газеті її прізвища. Вона пише: „Вже соняшні зерна додолу летять, та москалі кляті не дають їх збирать. Степи українські господарів ждуть, коли вони зерна з полів уберуть".

Вишкіл психотерапевтів з України проведено у США

Мирон Мельник

НЮ-ГЕЙВЕН, Конектикат. – У серпні впродовж 10 днів у Єйльському університеті відбувся вишкіл молодих психіятрів, психологів, психотерапевтів, медичних сестер і душпастирів з різних реґіонів України. Поєднала їх спільна праця для оздоровлення тих, хто має психічні травми внаслідок жахіть пережитого на Евромайдані, у військових діях на сході України.

Вишкіл проведено завдяки ініціятиві двох американських українок, одна з яких працює дослідником, а друга – лікарем. Удвох вони спромоглися зацікавити своїм задумом провідну американську медичну школу, урядове аґентство США, українсько-американську гуманітарну організацію і багатьох членів української громади стейту Конектикат.

Учасники вишколу в Єйльському університеті.

Д-р Марта Бойко працює медичним антропологом в Єйльському університеті, багато уваги приділяє розширення доступу до лікарських препаратів для профілактики і лікування вірусу імунодефіциту в Україні. Д-р Уляна Супрун, радіолог, працює в Україні координа-

(Закінчення на стор. 15)

Проф. Том Снайдер з учасниками вишколу в Єйльському університеті.

Нагороджено переможців конкурсу Фундації УВУ

КИЇВ. – 23 жовтня в будинку Спілки письменників України (СПУ) відбулося урочисте надання премій Літературно-наукового конкурсу ім. Воляників-Швабінських при Фундації Українського Вільного Університету. Нагороди лавреатам вручав голова Фундації Аскольд Лозинський у присутності голови Київської організації СПУ Михайла Сидоржевського, професора УВУ Богдана Футея та інших учасників.

Журі конкурсу в складі Михайла Казаренка, Ігоря Мірчука та Олі Кузишин-Воляник за час від 1 липня до 30 вересня розглянули понад 20 повістей, новель, поезії, наукових есеїв, які були надіслані до Фундації і були видані українською мовою у 2013 році.

Першу нагороду присуджено Тетяні Коломийченко за працю „Шалені коні" – повісті та оповідання з часів Голодомору (Дніпропетровськ: „Журфонд").

Дві другі нагороди отримали Олег Романчук – за збірку статтей та есеїв „Перезаснування України: подолати ретросистемні загрози державності" (Львів: „Універсум") та Володимир Базилевський – упорядник антології поезій 45 авторів XX ст. „Стріла. Суб'єктивна антологія", автор передмови та окремих статтей про кожного поета, (Київ: ВУД-Просвіта).

Дві треті нагороди отримали Людмила Солончук – за збірку віршів „На Спокутницькій тверді", (Черкаси: „Інтроліґатор") і Наталія Осипчук – за фантастичну повість для дітей „Ваш вихід, Дарино Романівно!" (Хмельницький: Стасюк Л.С.).

Також відзначено посібник з історії України для 10-11 кляс, написаний групою авторів за загальною редакцією Андрія Козицького (Львів: „Астролябія").

Фундація висловила признання всім учасникам конкурсу та закликала до дальшої творчости.

Фундація УВУ

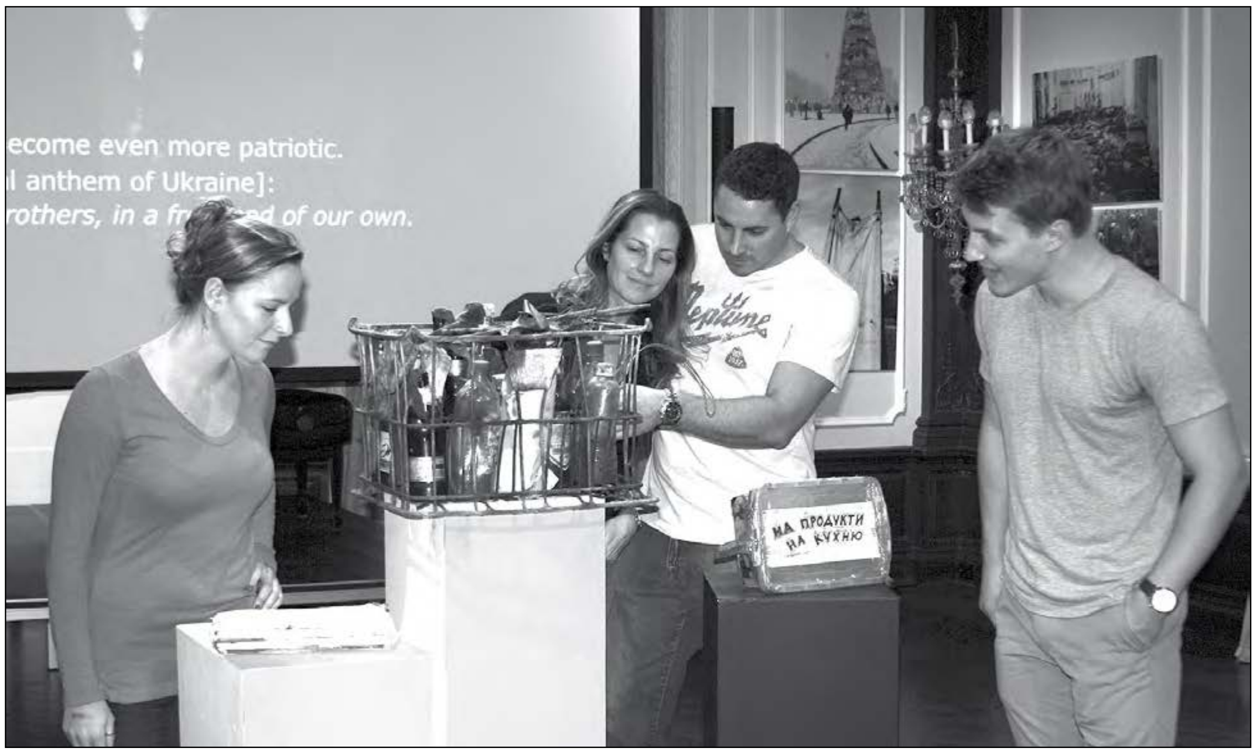
Переможці конкурсу (зліва): Володимир Базилевський, Людмила Солончук, Тетяна Коломийченко, Наталя Осипчук, Олег Романчук і голова Фундації Українського Вільного Університету Аскольд Лозинський.

Нотатки з виставки „Майдан. Україна. Шлях до свободи“

Тарас Малкович

НЮ-ЙОРК. – Поволі Україна починає відбивати атаки не лише на військовому, але й на інформаційному фронті, де донедавна Росія вседозволено панувала, вливаючи у вуха легковірних громадян по всьому світу пропаґанду про „фашиствуючих“ українців, що начебто п’ють не воду, а кров російськомовних немовлят, а російськомовних хлопчаків привселюдно розпинають. Зіткнувшись з такою відвертою брехнею, вражені українці просто застигли, неспроможні нічого цьому протиставити.

Але минуло трохи часу – й Україна оговталася від такого шоку. Одним з таких проявів стала виставка „Майдан. Україна. Шлях до свободи“, яку побачили вже в Німеччині й у Великій Британії. 23 жовтня ця виставка дісталася Ню-Йорку й була розгорнута в Українському Інституті Америки за участи деяких важливих мистецьких постатей часів Майдану – Сергія Фоменка – провідника гурту „Мандри“, громадського активіста, куратора виставки (він давав концерти в зоні бойових дій, а одразу після Революції гідности зібрав артефакти з Майдану і повіз їх на показ усьому світові), Ігоря Гайдая – одного з найвідоміших в Україні фотографів-портретистів, Максима Дондюка – незалежного фотографа-документаліста, який співпрацює з цілою низкою міжнародних організацій, Олександра Глядєлова – фотографа-документаліста, який побував в зоні бойових дій і був поранений в Іловайську, Антона Трофимова – українського фотографа-документаліста, що мешкає у Ню-Йорку з 1999 року, Матвія Вайсберґа, відомого художника, автора проєкту „Стіна“ – 28 картин кривавого побоїща на Майдані.

Експонати виставки розглядають (зліва): Стейсі Кореґен, Оксана Підгурецька, Арон Кореґен та Алекс Копчик. (Фото: Левко Хмельковський)

На виставці представлені документальні фотографії тих подій, ориґінальні щити, палиці, пляшки з-під запальної рідини, обгорілий одяг протестувальників, каски, маски, бруківка, усі підручні предмети, якими протестувальники змушені були захищатися від смертоносних куль „Беркута“.

Окремо варто згадати деякі представлені на виставці кінозамальовки громадського спротиву від спільноти „Вавилон-13“, яка знімала все – від суто поетичних і романтичних моментів, якими була щодня переповнена Революція гідности, до найгарячіших подій.

І. Гайдай представив на виставці низку портретів відомих людей та пересічних громадян-протестувальників під час буднів Майдану. А М. Дондюк описує свої роботи, що стали експонатами виставки, так: „Я хотів показати, які потужні події трапилися у центрі України. Картини побоїщ часом нагадували жахи колишніх воєн“.

На прес-конференції перед відкриттям виставки С. Фоменко розповів, що хотів показати світові правду про те, як Революція гідности змінила Україну, як українське суспільство раптом прокинулося, перестало боятися корумпованих і запроданих іншій державі чиновників, які не любили Україну, ненавиділи і продавали її.

Коли у день відкриття цієї виставки у Німеччині М. Вайсберґ розфарбовував у синьо-жовті кольори шматок берлінського муру, на нього почали наступати прибічники Росії, обзиваючи фашистом, погрожуючи. А в Ню-Йорку відкрилася українофобська виставка „Material Evidence“, присвячена конфліктам у Сирії та Україні. Інформація про обидва конфлікти подавалася з позиції Росії. Таким чином, виставка 23 жовтня в Українському Інституті Америки перекрила своєю правдою брехню тієї, іншої виставки, стала своєрідною протиотрутою від кремлівських вигадок.

Валентина Подгорна, голова правління фундації „Дар“, що підтримала організацію виставки, також взяла слово на прес-конференції, розповівши, що Майдан глибоко змінив особисто її сприйняття своєї належности до України. Переживши Майдан, вона усвідомила себе насправді українкою.

(Закінчення на стор. 14)

Січове Стрілецтво – незабутнє

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – 23 жовтня відбувся, в рамках серії викладів Релігійного Товариства „Свята Софія“ та місцевого Осередку Наукового Товариства ім. Шевченка, пропам’ятний вечір на вшанування 100-ліття заснування Українських Січових Стрільців (УСС). Доповідь про діяльність цієї леґендарної української збройної формації виголосив колишній головний редактор тижневика „Америка“ Осип Рожка.

Доповідач ґрунтовно висвітлив історичні передумови, у яких зародилося це єдине українське національне військове формування в складі австро-угорської армії. Зформоване з добровольців, які відгукнулися на заклик Головної Української Ради в 1914 році і стояли під проводом Української Бойової Управи (УБУ), воно було активним учасником національно-визвольних змагань та боротьби за незалежну Україну 1914-1918 років.

Доповідає Осип Рожка. (Фото: Стефан Фартушок)

Як зазначив доповідач, діяльність УСС не була обмежена тільки територією Галичини, стрілецькі леґіони діяли і в Карпатській Україні, і в Києві, де було створено курінь УСС на чолі з Євгеном Коновальцем, що став найбоєздатнішою частиною українських військ у 1918 році, і на півдні держави.

О. Рожка розповів про бойові дії „усусів“ в 1915-1917 роках, коли вони виявили героїзм у битвах з російським окупаційним військом на горі Маківка в Карпатах, під Бережанами і під час Брусиловського прориву, поблизу містечка Козова. Найбільших втрат „усуси“ зазнали в битвах за гори Маківка і Лисоня.

Удруге відчутних втрат леґіон УСС зазнав на початку липня 1917 року в бою під Конюхами, під час так званої „офензиви Керенського“. З Гуцульської сотні з Коша УСС зформовано новий

(Закінчення на стор. 14)

НОВИНИ З КИЇВСЬКОГО ВИДАВНИТВА „СМОЛОСКИП“

Представили три нові видання

Микола Третяк

КИЇВ. – 6 жовтня в Будинку вчителя відбулася презентація трьох видань „Смолоскипа“ – вибраних творів Валер’яна Поліщука і Миколи Куліша, а також антології „Українська аванґардна поезія (1910-1930)“.

Першим узяв слово директор видавництва Ростислав Семків: „Ми вирішили влаштувати обговорення наших новинок, бо тут зібралося чимало знавців літературного процесу 1920-их років. Книжки, про які йде мова – це маґістральна лінія „Смолоскипа“ ще від часів його заснування в еміґрації. Спочатку „Смолоскип“ повертав заборонених авторів, а сьогодні – забутих, недооцінених, недопублікованих“.

Дослідниця літератури Олеся Омельчук представила впорядковані нею „Вибрані твори“ В. Поліщука: „До книжки не ввійшло 20 його поем, але є його вірші, статті, полеміка, теоретичні праці, зокрема у сфері верлібру. В. Поліщук досить пізно повертається до широкого українського читача, але, можливо, в цьому йому якраз і пощастило. Адже саме сьогодні настав час захоплення літературою 1920-их років, а він був надзвичайно плідним, брався за всі жанри, за всі напрямки, був дуже енерґійним, зробив важливий внесок у розбудову культури“.

(Зліва): Ростислав Семків, Олеся Омельчук, Олег Коцарев, Неда Неждана. (Фото: „Смолоскип“)

Гість з Росії, дослідник літератури і мистецтва XX ст., зокрема аванґарду Олександер Парніс нещодавно випустив фундаментальну працю про українського художника, приятеля В. Поліщука – Василя Єрмилова. „Коли я вперше зіткнувся з постаттю Поліщука, то зрозумів, що історію українського конструктивізму досі не написано. Цей конструктивізм мав двох провідників – Єрмилова та Поліщука. І якщо Єрмилов був ініціятором, то Поліщук – визначним теоретиком, автором маніфестів. Вони були добрими друзями“, – сказав гість.

Після цього перейшли до презентації антології аванґардної поезії. Слово взяв один із її упорядників, письменник і журналіст Олег Коцарев: „Ми з Юлією Стахівською обрали близько 40 поетів. Серед них не лише „клясики“-футуристи. Ми прагнули показати й інші напрямки, скажімо, конструктивізм, експресіонізм. Ми також хотіли опублікувати не лише вірші поетів Радянської України, а й тих, хто жили в Галичині, на еміґрації, адже були й поети, що працювали в країнах, де не було терору і цензури!“.

Між О. Коцаревим і присутнім на презентації Лесем Танюком виникла дискусія про те, чи належить до аванґардної поезії творчість Раїси Троянкер, що її взяли до антології. Л. Танюк не вважає її аванґардисткою, а О. Коцарев трактує декілька її віршів як витримані в конструктивістській стилістиці.

Книжку вибраних творів М. Куліша презентували письменниця, драматург Неда Неждана і літературознавець Мар’яна Шаповал. Першою розповідала про видання М. Шаповал: „Ця книжка йшла до читача довгі шість років. Але воно було того варто. Адже Миколу Куліша обов’язково треба перечитувати. Він не лише самобутній, модерний, експресіоністичний, він ще й містичний. Наприклад, він дивовижно передбачив свою смерть у листі до Івана Дніпровського. В чомусь можна провести паралелі між Миколою Кулішем і Тарасом Шевченком. Наприклад, в образі „холодної хати“. Куліш згадував, як у ній лишала його в дитинстві мати. Відтоді „холодна хата“ – символ самоти, смутку, відірваности від життя. Є вона й у Шевченка. Творчість Миколи Куліша та його біографія сповнена тонких речей, символізму, передчуттів“.

Н. Неждана розповіла про свої два шляхи до М. Куліша. Перший – літературний, другий – через театр, через Леся Курбаса. „Куліш прийшов у драматургію, не орієнтуючись у театрі, йому в усьому допомагав Лесь Курбас, зробив із нього „Шекспіра“. Але й сам Курбас не став би

(Закінчення на стор. 11)

Видано листування політв’язня Зіновія Красівського

Ольга Погинайко

Англомовне видання „Two Worlds – One Idea“: десять років листування 11-ої групи Міжнародної амнестії з українським політв’язнем Зіновієм Красівським. Анна Процик – головний редактор. Ню-Йорк, Київ: „Смолоскип“, Міжнародна амнестія, Група 11. 2013. 424 стор.

КИЇВ. – У видавництві „Смолоскип“ вийшло друком у перекладі на англійську мову листування відомого політв’язня Зіновія Красівського та членів „Групи 11“ Міжнародної амнестії, а переважно Айріс Акагоші. Упорядниця книжки Анна Процик свого часу була саме тією особою, завдяки якій таке листування взагалі було можливим, оскільки вона перекладала більшість українськомовних листів З. Красівського англійською мовою.

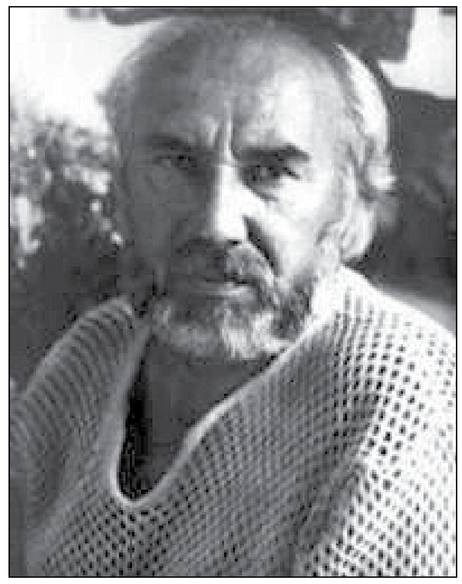
Найбільше вражає в цій книжці той факт, що двоє людей можуть вести інтенсивне і щире листування, не знаючи мови свого адресата. Листування А. Акагоші і З. Красівського розпочалося в другій половині 1970-их років, коли були тільки паперові словники та добрі знайомі, котрі знали англійську та українську мови.

Незвичайне листування мало наполегливість, що часом межувала з настирністю. Поки З. Красівський перебував у „психушці“ А. Акагоші написала йому 32 листівки і листи, на жоден з яких не отримала відповіді аж до того моменту, коли З. Красівського таки „вилікували“ і випустили. Відповіді не було, бо її підопічному заборонили листуватися і про отримані листи він навряд чи й знав.

Не варто шукати в листах відвертих розповідей про радянську дійсність. Їх там просто не могло бути. Закордонне листування радянського політв’язня було читане-перечитане в КҐБ, де вирішували дійде лист до адресата, чи ні. І багато листів не доходило. А листи, які збереглися, розповідають часом про прогулянки лісом, котів, квіти…

Листування було нерівномірне. Спершу була хвиля листів від А. Акагоші, далі – спроба „віддати борги“ від в’язня й інтенсивне взаємне листування, в якому чути навіть нотки закоханости і ревнощів, зокрема після одруження З. Красівського з Оленою Антонів. Тоді знову листи в один бік, знову інтенсивне листування, тепер уже з парою. А далі… А. Акагоші була в цьому листуванні більш щирою стороною, підтримувала З. Красівського в усіх його життєвих перипетіях.

Упорядниця поділила листування на три періоди: прийняття З. Красівського під опіку Міжнародної амнестії, його звільнення та коротке перебування на свободі, далі – участь в Українській Гельсінській групі, повторний арешт та потім – з моменту звільнення і до раптової смерти усіх трьох.

Зіновій Красівський

Останній розділ також містить деякі листи З. Красівського до А. Процик. Кожен з цих розділів починається з передмови, в якій упорядниця дає характеристику листам цього відтинку, а також підкреслює контекст, в якому перебували автори.

Маємо ще розділ додатків, у якому читач може ознайомитися з документами Міжнародної амнестії стосовно З. Красівського, переглянути фотографії з його архіву та з архіву „Смолоскипа“.

Книжка видана англійською мовою, отже, відкриває можливості передусім для закордонного читача, котрий не знає української мови, ознайомитися з тією частиною нашої історії, яка й нині актуальна.

Представили три...

(Закінчення зі стор. 10)

собою, не маючи такого автора, як Куліш. Твори Миколи Куліша сьогодні звучать особливо актуально, і не лише в Україні. Адже тема свободи й плати за неї гостра як ніколи“ – сказала Н. Неждана.

Тему продовжив Л. Танюк: „Я Миколою Кулішем займаюся з 1959 року. У 1992 році я видав двотомник його творів і вже не думав, що доживу до нового видання, а ось дожив. І це чудово, що вона з’явилася. Книжка йде в правильному напрямі в тому сенсі, що в ній акцентовано головні п’єси Куліша, а не ті твори сільської тематики, які оголошувалися центральними в СРСР. Творчість Миколи Куліша почала реабілітуватися в 1992 році, але глибоко до нашого читача вона ще не дійшла. Сподіваюся, нове видання цьому посприяє“. Нові видання йдуть у світ. Досягнення української літератури, на щастя, стають усе доступнішими для різного читача не лише в архівах чи рідкісних виданнях, а й у книжках, що їх можна купити у книгарні.

ПАНОРАМА ЖИТТЯ В УКРАЇНІ

Представлено збірник „Україна-мати кличе нас повстати“

Любов Сердунич

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ. – Конкурс краєзнавчих, публіцистичних та художніх творів про ОУН і УПА, який оголосила у червні Національна спілка письменників, завершився 14 жовтня в обласній універсальній науковій бібліотеці презентацією книжки „Україна-мати кличе нас повстати“, співавторами якої стали поети, письменники, дослідники, журналісти, краєзнавці з різних областей України, США і Росії. На зустріч прийшли студенти вищих шкіл і ліцеїв, просвітяни, письменники, журналісти, представники різних громадських організацій.

Їх привітала господиня книгозбірні Надія Синиця.

Збірник присвячено 200-літтю Тараса Шевченка, 105-ій річниці від дня народження Степана Бандери та 72-ій річниці створення УПА, героям Майдану і захисникам України у нинішній війні на сході. До збірника увійшли дослідницькі статті, нариси, публіцистичні та художні твори про ОУН та УПА.

Збірник відкриває вірш російською мовою Олександра Бившева „Украинські повстанці“, за який 16 серпня автора звільнили з посади вчителя в селищі Кроми (Орловська область, Росія).

Привітав вихід збірника голова Хмельницького обласного Братства ОУН та УПА Зиновій Комарницький. Про доцільність і важливість презентованого видання висловилася поетеса зі США, співавтор збірника Оксана Маковець, яка по інтернету передала своє вітання.

Присутні почули виступи поетів, які приїхали з різних областей. Промовляли Уляна Мудь-Квасниця, Олександра Кара, Марія Гуменюк, Іван Кушнір, Євген Процюк, Марічка Жигурт, Лідія Ярохно. Голова обласної організації Спілки письменників Володимир Дмитрик вручив Любі Сердунич почесну грамоту за багаторічну активну участь у процесах державотворення.

Наостанок зустрічі усі долучитися до співу пісні, слова з якої стали назвою збірника – „Україна-мати кличе нас повстати“.

Співавтори збірника проводять презентації книги у своїх містах. Гроші від його продажу будуть передані українській армії.

Любов Сердунич – українська поетеса, просвітниця, фолкльористка, журналістка, громадський діяч.

У пам'ять 100-річчя бою на горі Кобила

Марта Осадца

ЗАКОЛОТЬ, Львівська область. – У селі 14 жовтня відбулися урочистості з нагоди 100-річчя бою Українських Січових Стрільців на горі Кобила та 100-річчя від дня народження сотника УПА Миколи Фриза.

Священики відслужили Панахиду та освятили пам'ятний хрест. Учні місцевої школи поклали квіти на могили полеглих воїнів. Відтак відбулося святкове віче та патріотичний концерт за участи духової оркестри Дрогобицького державного музичного училища ім. Василя Барвінського, хорової чоловічої капели „Ясени“, колективів народних домів Дрогобицького району.

24 жовтня 1914 року дві сотні вояків під проводом сотника Дмитра Вітовського вступили у бій на горі Кобила проти переважаючих російських сил та вистояли на своїй позиції, хоч австрійські відділи давно відступили з поля бою.

Сотня Д. Вітовського втратила 16 стрільців, які поховані у карпатській землі. Мешканці Залокоті та Опаки доглядають за могилами героїв, на пожертви громади споруджена каплиця та встановлений хрест.

Урочистості з нагоди 100-річчя бою Українських Січових Стрільців на горі Кобила.

Одесити – за НАТО

ОДЕСА. – 2 жовтня відбувся круглий стіл „Панорама европейської безпеки“ в рамках міжнародної конференції „Зміцнення безпеки через співробітництво“.

В заході взяли участь представники консульств Словаччини, Польщі, Румунії, Грузії та Болгарії, експерти та фахівці в галузі міжнародних взаємин, представники громадських організацій та державних органів влади, дипломатичних місій, курсанти Одеської Військової академії та студенти.

Під час відкриття круглого столу голова Одеського Інституту стратегічних досліджень та прогнозів трансатлантичних процесів Олександер Захарія наголосив: „Сьогодні світ бачить брутальне руйнування архітектури европейської безпеки, що призвело до великих людських жертв в Україні. Боротьба між Сходом і Заходом загострилась. На жаль, схоже, що в деяких країнах Західної Европи забули відоме висловлювання Ульянова-Леніна: „Капіталісти не просто продадуть нам мотузку, на котрій ми їх же й повісимо, вони дадуть нам її в кредит…“.

„Можна не сумніватися, що в російському Генштабі є плян з захоплення не лише Донбасу, а й всієї України, за винятком, хіба, її західніх областей. Вже зрозуміло – Путін не зупиниться на Донбасі, і якщо ми зараз здамо цей реґіон, то наступними будуть Одеса, Запоріжжя, Миколаїв, Херсон, а після того – Київ. Зараз конче необхідно відмовитися від позаблокового статусу.“, – підкреслив у своєму виступі директор Центру зовнішньополітичних досліджень, радник Міністра освіти і науки Сергій Пархоменко.

„Курс в НАТО є зараз навіть пріоритетнішим, ніж в Европейський союз. Система колективної безпеки – не лише ґарантія захисту нашої територіяльної цілісности, а й військова реформа, притік інвестицій та посилення боротьби з корупцією“, – вважає Голова правління Українсько-словацького центру партнерства Михайло Колібабчук.

Директор Інституту безпеки та оборони Військової академії збройних сил Словацької Республіки Іво Самсон визначив особливості розбудови сучасної колективної системи европейської безпеки і окремо зупинився на новаціях її архітектури в світі подій, які мають місце в Україні.

Олексій Волович з Інституту стратегічних досліджень та прогнозів трансатлантичних процесів підкреслив, що в результаті путінської аґресії проти України, вперше з часу Ялтинської міжнародній конференції і заснування ООН у 1945 році, Росія як постійний член Ради безпеки ООН порушила міжнародне право, яке вона покликана захищати, здійснивши акт аґресії проти одного із засновників ООН – України. Все це вимагає від світової спільноти переглянути засади світової, европейської безпеки і внести суттєві корективи в діяльність ООН, ЄС, Організації з безпеки і співробітництва в Европі і НАТО.

Голова Одеського реґіонального комітету „Україна-НАТО“ Володимир Геник зазначив: „Сьогодні ми пожинаємо плоди „багатовекторности“ та „позабльоковости“. Прикро вчитися на власних помилках, коли гіркий досвід вимірюється кількома тисячами людських життів, окупованим Кримом та зруйнованим Донбасом. Нарешті українці зняли рожеві окуляри, через котрі впродовж останніх двох десятиліть споглядали на східнього сусіда. Історія навчає лише розумних. За останні 15 років до НАТО вступили 12 країн Східньої Европи та Балтії. І головним мотивом їхнього входження було відгородитися від „братніх“ обіймів Росії, які то слабшають, то, як сьогодні, у випадку з Україною, стають смертельно небезпечними“.

Учасники круглого столу запропонували поглибити співпрацю усіх громадських організацій України з відповідними організаціями країн-членів НАТО, а також створити в Одесі відділення „Чорноморсько-Балтійського центру европейської безпеки“.

Захід відбувся за сприяння Центру інформації та документації НАТО в Україні, Посольства Литовської Республіки в Україні, Почесного консульства Словацької Республіки в Одесі, Всеукраїнського центру болгарської культури.

Центр зовнішньополітичних досліджень,
Київ

Досліджено історію козацької переправи

Євген Цимбалюк

РІВНЕ. – У краєзнавчому музеї 17 жовтня відбулася презентація книги Тетяни Пономарьової та Олександра Булиги „Переправа незабутня. Історія однієї експедиції“, автори якої розповіли про історію переправи в селі Острів 10 липня 1651 року в останній день Берестецької битви оточених козаків й селянських повстанців. На цій переправі багато люду загинуло, але з тих вояків, що врятувалися, пізніше зформувалося нове військо гетьмана Богдана Хмельницького, яке отримало над ворогом низку перемог.

Місцеві жителі призабули, що під трав'яним покровом і шаром торфу лежать сотні загиблих, їхні особисті речі та зброя. У 1970 році археолог Ігор Свєшніков розпочав розкопки місця козацької битви. Тисячі знахідок поповнили музеї, пролили світло на хід битви під Берестечком.

О. Булига, директор краєзнавчого музею, зазначив: „Це було перше комплексне археологічне дослідження місця козацької битви. Керівник експедиції краєзнавчого музею І. Свєшніков здійснив науковий та громадянський подвиг, очоливши молодих музейників та краєзнавців, які разом з ним віднайшли унікальні предмети XVII ст.“.

На презентації у виконанні бандуриста Назара Волощука прозвучала одна з найстаріших козацьких пісень „Гей, ну, браття, всі до зброї“, яка надихала вояків Б. Хмельницького на подвиг.

Війна на сході об'єднала турботами усю Україну

Лавреат віддав нагороду на потреби війська

Олександер Костирко

КАНІВ. – 24-25 жовтня в музеї Тараса Шевченка Національна спілка краєзнавців України, Інститут історії України Національної Академії Наук, Черкаський національний університет ім. Богдана Хмельницького, Шевченківський національний заповідник у Каневі та Черкаська обласна організація спілки краєзнавців України провели дводенну XIII Всеукраїнську наукову конференцію „Краєзнавча Шевченкіяна України", присвячену 200-річчю від дня народження поета.

В залі музею зібрались відомі історики з різних областей України. З вітальним словом виступили Олександер Реєнт – голова Національної спілки краєзнавців України, виконуючий обов'язки ректора Черкаського національного університету ім. Богдана Хмельницького Олександер Черевко.

Було заслухано ряд доповідей про життя та творчість Т. Шевченка, музеї Кобзаря в різних областях України. Говорили й про те, що після останньої реставрації музею в Каневі було знищено багато саме шевченківського. Про це говорили Микола Біляшівський – старший науковий співробітник Музею міста Києва, Заслужений працівник культури України д-р Михайло Іщенко, який відмітив, що на всеукраїнську конференцію не прийшли ніхто з міського та районного керівництва.

Д-р О. Реєнт вручив голові Черкаської обласної організації Національної спілки краєзнавців України, проф. Василеві Мельниченкові диплом лавреата премії ім. Дмитра Яворницького. Грошовий еквівалент премії В. Мельниченко вирішив переказати у фонд підтримки Збройних сил України.

Учасники конференції біля могили Тараса Шевченка. (Фото: Олександер Костирко)

Подарували спеціяльне авто

Євген Цимбалюк

РІВНЕ. – У Радивилівському районі шляхом народної толоки, участь в якій взяли координаційний штаб з допомоги армії, місцеві підприємці, аптеки та прості мешканці, було зібрано фонди та придбано автомобіль високої прохідности.

Волонтери надіслали його в зону бойових дій для потреб добровольчого батальйону „Золоті ворота", у кому служить чимало мешканців Радивилівщини.

Авто було наповнене харчами, теплим одягом та ліками.

Авто для батальйону „Золоті ворота".

Василь Гелетко малює для війська

Олександер Костирко

ЧЕРКАСИ. – 23 вересня у краєзнавчому музеї відкрилась виставка художника з міста Ватутіного Василя Гелетка – 30 його творів були пов'язані з Тарасом Шевченком. Своїми творами мистець ще і ще раз привертає увагу сучасників до видатної постаті поета, його творчости і художнього спадку.

На виставку прийшли багато людей, яким близька доля українських воїнів на сході України. Автор вирішив продати картини, а усі гроші віддати на ліки та лікування поранених захисників України.

Відразу після відкриття кілька картин купили відвідувачі та краєзнавчий музей. Першим покупцем став голова Черкаської обласної організації Всеукраїнського об'єднання „Батьківщина" Анатолій Бондаренко.

Виставка триватиме місяць.

Анатолій Бондаренко (зліва) купує картину Василя Гелетка. (Фото: Олександер Костирко)

Французький інтелектуал...

(Закінчення зі стор. 5)

– Ви згадали Мілошевича. Знаю, що Ви близько стежили за війною в Югославії. Чи Ви вважаєте, що події в Україні можна з цим порівняти?

– Так, звісно. Серби робили те саме, що роблять росіяни: де серби, там і Сербія. Це та сама тактика та військова брутальність. Так само проросійських сепаратистів використовують у Донецьку та Луганську. От тільки Росія – це великий шматок. Треба бути розумнішими.

– Що це значить?

– Треба використовувати санкції, але не доводити справу до війни. Війна небезпечна, бо є ядерна загроза. Тільки США можуть тут щось зробити, на відміну від ЕС, котрий не має армії, навіть якщо НАТО вирішить зформувати сили швидкого реагування, які треба було створити ще 20 років тому. Росія, як і іслям, має ідеологію ресентименту, вони прагнуть реваншу. Колись говорили про німецьких реваншистів після Другої світової війни, тепер це російські реваншисти, котрі хочуть помститися за розпад СРСР.

СРСР був черепашкою, у якій Росія могла поширити свою імперію. Комунізм був лише алібі на виправдання російського шовінізму і панславізму. Майдан – це акт непокори колишньої колонії, що каже: „Я більше не хочу, щоб ти був моїм господарем".

– Ви стежили за подіями на Майдані? Що про це думаєте?

– Я думаю, це було дуже сміливо. Хоча для французів важко було за цим стежити, бо для нас Україна та Росія надто довго виглядали як одна країна. Саме тому нам так дивно, коли приїжджаємо до України, бачити, що ця країна ніскільки не схожа на Росію... Але для пересічного француза Росія є жандармом Східної Европи, необхідним, аби всі ці країни жили тихо та спокійно...

– В українській публічній думці Франція виглядає як проросійська країна, де любов до російської культури доходить аж до схвалення російської політики. Це так?

– Звісно. У Франції з Росією завжди були зв'язки. Згадаймо Дідро чи Вольтера, котрі листувались з імператрицею.Так, є сильне тяжіння між Францією та Росією. Сама по собі любов до російської культури мені видається позитивною. Їй не зашкодив комунізм, і вона вистояла після падіння Стіни.

У Франції є потужне проросійське лабі – і справа, і зліва. Марін Ле Пен без тями любить Путіна, вона вклоняється перед Злом, що домінує. З лівого боку це „Le Monde Diplomatique", комуністи – для них Путін є спадкоємцем СРСР та противагою США. Саме ненависть до США – це те, що єднає проросійські сили у Франції, незалежно від того, чи це праві, чи ліві.

– До чого це приведе?

– Гадаю, ситуація дуже тривожна. Ми маємо прокинутися. ЕС має зрозуміти, що ми не живемо в постнаціональному, постісторичному, пострелігійному світі, що політичні пристрасті та трагізм історії досі існують. І ми не можемо звідси вийти, бо ми в центрі світу, бо арабський світ – на півдні та сході, бо Росія – біля Азії, бо в Африці хаос. Ця криза справді може бути пробудженням – вона вибухонебезпечна та, як от у вас в Україні, захоплююча водночас.

(„Українська правда", 29 вересня)

Більше, ніж...

(Закінчення зі стор. 3)

партизанська і Свердловська".

Ось вам ще одна картинка, знімок дійсности. І це на тлі того, що 30 жовтня через контрольно-пропускний пункт „Червонопартизанськ" було відіслано в Росію „вантаж 200" з трупами 150 росіян. Перемир'я... Не встигла оголосити київська Центральна виборча комісія результати виборів по Україні, як був скоєний черговий напад на українських військових в Станиці Луганській.

Джерела повідомляють, і речники Ради національної безпеки і оборони це визнають, що за тиждень спостерігається особливе накопичення російської військової техніки на Донбасі. З одним нюансом – тепер на цій техніці навіть не замальовують пізнавальні знаки належности до Росії.

Бойовики підозріло дали відносно спокійно провести всеукраїнські вибори, і тепер, швидше за все, настала черга їх наступного кроку. А може, етапу домовленостей? Не хочеться вірити, що в Мінську вирішили саме так – це нам, а це вам. Горлівка і Станиця вже палають. Київ кричить, що, як і весь світ, визнає лише ті вибори на Донбасі, яку будуть 7 грудня, тобто в правовому полі України.

Невже такі розумні люди, які побудували свої бізнес-імперії та стали зрештою президентами, настільки наївні? Сумніваюся. Щось тут не так. І активізація бойовиків одразу після всеукраїнських виборів та відверте постачання зброї Росією говорить про те, що хтось остаточно вирішив позбавити нас надії на повернення до батьківщини.

Але тоді цим комбінаторам треба пам'ятати – акулі ваша рука не потрібна. Це собаці можна дати кістку, і вона відчепиться від вас. Справжній хижак не заспокоїться, доки не доконає жертву цілком.

(Експресо ТВ, 31 жовтня)

Валентин Торба – луганський журналіст, суспільствознавець.

Коаліція чи...

(Закінчення зі стор. 3)

ся всі ті професіонали? Адже ми постійно чуємо від політиків та урядовців про кадровий голод. Лави запасних нема, нова система вишколу кадрів не побудована. Ситуацію погіршує люстрація: очищуючи владу, вона водночас вимиває значну кількість людей, які мають необхідну кваліфікацію.

Такі люди є. Це менеджери вищої ланки провідних підприємств, випускники вітчизняних та чужоземних бізнес-шкіл, незалежні експерти зі структур громадянського суспільства.

Сьогодні в країні є критична маса людей, що готова залишити високооплачувану працю заради високої амбіції змінити свою країну на краще. Це найкращий кадровий ресурс, який сьогодні має українська нація.

Низка реформаторських громадських організацій та експертних співтовариств взяла на себе ініціятиву запропонувати парляментові та президентові кадровий склад професійного уряду реформ. Проєкт „Перший Професійний Уряд Реформ" нещодавно був започаткований Асоціяцією випускників „Аспен-Україна", Ініціятивою українських випускників закордонних університетів „Професійний уряд", Громадянською плятформою „Нова країна", Асоціяцією випускників Києво-Могилянської академії, клюбом „Коло", клюбом керівників „CEO Club", Асоціяцією випускників стажування у Верховній Раді України та центральних органах виконавчої влади „Ліґа інтернів". До проєкту приєдналися на сьогодні понад 30 організацій. Щодня до ініціятиви приєднуються нові громадські та професійні об'єдання.

Схема така. Експертні спільноти та фахові організації висувають кандидатури, які розглядаються на предмет їхньої відповідности жорстким професійним та люстраційним критеріям. Серед інших вимог — відсутність конфлікту особистих і суспільних інтересів, а також наявність власного фінансового резерву, що дозволить значний час триматися на низькій платні держслужбовця. Зрозуміло, наявність такої „фінансової подушки" не убезпечує від корупційних спокус, але її відсутність майже ґарантує, що проти спокус не встояти.

Відібрані фахівці проходять рейтинґове голосування у середовищі професійних спільнот у системі електронної демократії. Найбільш рейтинґові персони будуть запропоновані в якості урядовців, решта може зайняти посади заступників та керівників департаментів.

На сьогодні вже висунуто понад 100 кандидатур на посади у 17 міністерствах і відомствах, приблизно половина з них пройшла жорсткі критерії відбору для голосування. Залучення та всебічний розгляд кандидатур продовжується.

Важливо, що експертні середовища не обмежуються висуненням кандидатур, а беруть на себе моральну відповідальність за свої кандидатури та зобов'язуються забезпечити їм всебічну підтримку, що означає можливість залучення досвіду великого кола фахівців до втілення проєктів реформ.

Що далі? Професійний уряд міг би бути призначений на час від шести до 12 місяців для здійснення найбільш важких і болючих реформ, після чого він іде у відставку та залишає місце „реабілітаційному" коаліційному урядові. Це дозволить досить швидко відчути реальне поліпшення ситуації, яке, звичайно, собі припишуть партії правлячої коаліції – ну то й добре, нехай.

Звичайно, професійний уряд реформ має отримати мандат довіри від парляменту та президента.

Другим варіянтом є „поганий компроміс" – призначення міністрами партійних висуванців, а заступниками міністрів та керівниками підпорядкованих центральних органів виконавчої влади — професіоналів з числа відібраних в рамках ініціятиви „Перший професійний уряд реформ".

Якщо пропозиція професійного уряду буде взагалі відкинута, тоді зформована команда буде грати ролю „тіньового уряду": публічно аналізувати кожен крок діючого уряду, розробляти альтернативні рішення, вести суспільну комунікацію. Зазвичай „тіньовий уряд" формується парляментською опозицією, а в цьому випадку – громадянським суспільством.

Рік тому громадянське суспільство вперше виявило свою силу, коли політики виявилися неспроможними. Майдан, що змінив країну, однією з ключових вимог висував повне перезавантаження влади. Сьогодні нарешті воно закінчено: обраний новий парлямент. Більше немає причин зволікати з реформами, окрім небажання їх робити, викликаного прагненням зберегти старі корупційні схеми.

І сьогодні громадянське суспільство готове розділити з політиками відповідальність за те, щоб реформи відбулися, щоб ми остаточно розпрощалися з закритою неліберальною економікою, раковою пухлиною корупції, пострадянською неефективною державною машиною та колоніяльним минулим. Цей шлях успішно пройшли багато націй світу, а ми затрималися.

Війна та економічна криза можуть зробити цей шанс останнім. Країна, що знаходиться у важкій економічній кризі, стоїть перед вражаючими військовими і фінансовими загрозами, не може дозволити собі політичні ігри, як це було при формуванні всіх попередніх урядів. За відомим висловом, будь-які зміни складаються з трьох кроків: знати, що зробити; знати, як зробити; нарешті взяти і зробити.

Ми стоїмо перед останнім з цих трьох. Залишилося зробити рішучий крок: вперед, до модернізації або назад, у небуття.

(„Українська правда", 31 жовтня)

Валерій Пекар – український економічний експерт, публіцист.

Нотатки з виставки...

(Закінчення зі стор. 9)

М. Вайсберґ розповів, що прийшов на Майдан не як художник, а як громадянин України, у якого відняли свободу й забрали повітря. Коли він почав малювати свою „Стіну", то думав, що за ці роботи його обов'язково посадять на 15 років, згідно з блюзнірськими „законами 16 січня". Малюючи перші три роботи, він провадив свою, особисту війну, а домалювавши останню картину циклу, сів і заплакав... М. Вайсберґ не міг тоді навіть припустити, що за якісь лічені місяці його роботи висітимуть по всьому світу як доказ того, що правда – на боці України.

О. Глядєлов розповів, що для нього дивно було опинитися у Ню-Йорку, на відкритті виставки, коли в Україні йде війна, гинуть люди. О. Глядєлов був на Майдані з першого вечора, 21 листопада 2013 року, і до наступного дня після стрілянини, тобто до кінця Майдану. А. Трофимов у своїх фотографіях порівняв „романтику" Революції гідности з кінокадрами післяреволюційних 1920-их років, узятими з українських архівів, вбачаючи схожість усіх світових революцій у тому, що вони виростають з романтичного духу молоді, а вже потім до них приєднуються інші суспільні прошарки. Він потрапив до України в порівняно мирний час Евромайдану – приїхав навідати маму і втрапив на „Марш мільйону" 1 грудня, дивився на протестувальників, що вийшли після побиття студентів, і зрозумів, що повз нього пройшло кілька стадіонів!

Закінчилася презентація виставки концертом С. Фоменка в супроводі скрипки Кирила Бородіна та клавіш і бек-вокалу співачки Марії Хмельової. На концерті звучали його пісні, які виконувалися на Майдані і в зоні бойових дій, а також повстанські пісні УПА.

Долучитися до співпереживання того, крізь що пройшли українці на Майдані, можна буде до 10 листопада – саме стільки триватиме виставка в Українському Інституті Америки (2 East 79th St.). До виставки надруковано також катальоґ, зібрані гроші від продажу якого підуть на підтримку волонтерів в Україні.

Січове Стрілецтво...

(Закінчення зі стор. 9)

курінь УСС, який здійснив похід до річки Збруч, а в лютому 1918 року вирушив у похід на Україну з австрійською окупаційною владою, був розташований на Херсонщині і приєднаний до групи архикнязя Вільгельма Габсбурґа (полковника Василя Вишиваного).

На початку жовтня 1918 року формацію УСС переведено з Херсонщини на Буковину. Під час українсько-польських боїв за Львів Леґіон УСС прибув до Львова щойно 3 листопада і вже не зміг змінити бойової ситуації в місті.

Трохи згодом Леґіон УСС входив до складу групи „Схід" Української Галицької Армії і в січні 1919 року був переформований на 1-шу бриґаду УСС в складі одного, пізніше двох полків піхоти УСС, кінної сотні УСС, гарматного полку УСС і допоміжних відділів. Поповнені українцями з російської армії, „усуси" зформували в Києві у листопаді 1917 року Галицько-Буковинський курінь Січових Стрільців (СС), який згодом розгорнувся в полк СС, а далі в корпус і групу СС, що були однією з найкращих формацій української армії.

Значну увагу доповідач присвятив устроєві УСС та „пресовій кватирі", зупинившись на діяльності таких видатних „усусів", як Лев Левицький, Антін Артимович, Роман Купчинський, Михайло Гайворонський, Іван Іванець та інші.

Як підсумував О. Рожка, створення УСС стало першою спробою організувати Українську національну армію, яка могла б захищати інтереси українців і звільнити їх від чужоземного панування. УСС послужили не тільки зав'язком Української Галицької Армії, але й несли населенню України дух просвітництва, національних ідей та патріотизму, і саме тому їхня діяльність становить унікальну сторінку української історії.

Товариство „Свята Софія" США

Вишкіл психотерапевтів...

(Закінчення зі стор. 8)

тором гуманітарних програм Світового Конґресу Українців. Обидві були на Майдані зимою 2013-2014 років. Вони налагодили контакт з Центром досліджень посттравматичного стресового розладу університету.

Заступник директора цього центру, проф. Стівен Савтвік погодився розробити і провести спеціяльний вишкіл для волонтерів з України.

Переїздом і побутом в Америці учасників вишколу зайнялися аґентство „Відкритий світ" і Злучений Український Американський Допомоговий Комітет (ЗУАДК). „Відкритий світ" – установа, яка служить своєрідним зв'язком Конґресу США з населенням країн Евразії, веде обміни і сприяє організації навчальних програм у різних сферах життя.

Від ЗУАДК проведенням вишколу зайнялися голова – д-р Лариса Кий і Мотря Бойко-Вотерс, працівник бюра ЗУАДК у Філядельфії.

Група волонтерів з України прибула до Вашінґтону 20 серпня. „Відкритий світ" та ЗУАДК показали гостям столицю, осідок Конґресу. Посольство України гостило їх у себе гарним прийняттям. Відтак група поїхала до Ню-Гейвену, впродовж дев'яти днів ними опікувались, на прохання ЗУАДК, проф. Мирон Мельник і Мирон Колінський з Гартфорду. Ще до початку вишколу вони зайнялися збіркою фондів на підтримку програми вишколу і забезпечення його учасників, а в час самого вишколу дбайливо піклувались гостями, організовуючи чи координуючи позапрограмові заняття та розваги у вечірних годинах і дальші поїздки у вихідні дні.

Місцева українська активістка Галя Лодзінська подбала про залучення до опіки значного числа членів українських громад Ню-Гейвену. Подібно відгукнулась громада Гартфорду, де гості ночували до початку вишколу. Розміщенням по хатах зайнялися Софія Доманська та М. Колінський. Звідти, під керівництвом М. Колінського та Івана Кебала, вони поїхали на оглядини Ню-Йорку, оглянули українську дільницю, відвідали виставку образотворчої спадщини Тараса Шевченка в Українському музеї. Обід влаштували власники української м'ясарні „Іст Вилидж". У зворотній дорозі група зупинилась в Ґластонбері, де їх вітали на фестині з нагоди Дня незалежности України.

Гості взяли участь у Богослуженні в церкві св. архангела Михаїла в Гартфорді, на якій співслужили з місцевим парохом священики, що належали до групи волонтерів. Після цього група повернулася до Ню-Гейвену. День закінчився участю у відзначенні Дня незалежности на центральному міському майдані, влаштовану місцевою українською громадою. Присутність групи підсилила патріотичний настрій святкування.

Програму вишколу підготував С. Савтвік і до неї залучив 22 своїх колег. Програма пройшла на зразковому рівні. Професійні перекладачі надавали синхронний переклад з англійської на українську мову за допомогою бездротових навушників, що їх носили учасники, які не розуміють англійської мови.

Програма мала наголос на підготуванні тренерів, які зможуть вчити інших тренерів в Україні. Для цього було запрошено з Гавайських островів першорядного тренера прелімінарної психологічної допомоги, д-ра Патріцію Ватсон. Були організовані додаткові сесії в лікарнях і реабілітаційних центрах для ветеранів та в приміщеннях Ейльського інституту глобальної охорони здоров'я. Був відведений час для індивідуальних зустрічей з експертами.

27 серпня Ейльський університет провів пресову конференцію для ознайомлення місцевих засобів масової інформації, педагогів та студентів університету з програмою для волонтерів з України. Серед учасників пресконференції були д-р Джон Крістал – завідувач катедрою психіятрії в Ейльській школі медицини, д-р С. Саутвік, д-р Стівен Маран – професор дитячої психіятрії і директор дитячої травматологічної служби при Ейльській школі медицини, д-р М. Бойко, представники групи з України Володимир Погорілий – голова Української асоціяції для подолання наслідків травматичних подій, о. Андрій Логин – священик Української Греко-Католицької Церкви, Марта Пивоваренко – психолог зі Львова, д-р Л. Кий, Люїс Маденек - керівник Центру провідників „Відкритого світу", Орест Кизик – співорганізатор програм гуманітарної допомоги і М. Мельник, який представляв українську громаду штату Конектикат.

Увечорі Ейльська школа медицини у співпраці з ЗУАДК влаштувала на завершення вишколу святкове прийняття. На ньому були присутніми сенатори США з Конектикату Кріс Мерфі і Ричард Блументаль, члени Єльської університетської громади, видатні громадські та бізнесові провідники Ню-Гейвена, представники української громади.

Відбулися зустрічі з відомим професором Ейльського університету, автором ряду книг з історії Центральної та Східньої Европи Тімоті Снайдером і парафіянами церкви св. Михаїла в Ню-Гейвені. Зустріч з українською громадою завершилася концертом з виступами місцевих співаків і музикантів Оксани Кіт, Стефанії та Меланії Кореновських і Наталки Данчук, акапельного хору психіятрів і психологів з України. Свій концерт гості почали піснею „Несе Галя воду", яку присвятили Г. Лодзінській.

Учасники вишколу швидко повернулися до своєї волонтерської діяльности, були послані у військові шпиталі в Києві, Дніпропетровську та Львові, в зону бойових дій на сході України.

29 вересня д-р П. Ватсон провела електронне заняття для львівських волонтерів. понад 100 тренерів з Києва, Черкас і Маріюполя пройшли вишколи, проведені учасниками вишколу в Ейльському університеті. Д-р Андрій Сидоренко працює над адаптацією матеріялу Ейльського вишколу для журналу психіятрії та психотерапії „Форум", що виходить у Львові. Готується методичний довідник першої психологічної допомоги. Створено блог в інтернеті для спілкування між учасниками та інструкторами Ейльської програми і для координації дій.

Д-р Марта Пивоваренко координує з Епископом УГКЦ Бенедиктом та Українським Католицьким Університетом у Львові заходи для утворення Школи психологічної реабілітації при УКУ. Над розробленням загальнонаціональної програми підготування духовенства для праці в цій сфері працює о. А. Логин. Нав'язано контакт з понад 100 священиками, які служать капелянами у військових шпиталях і військових частинах.

Витрати з гостювання такої великої групи в Америці протягом 10 днів покрили Петро Чернишов – генеральний директор телекомунікаційної компанії „Київстар", Юрій Чопівський – президент Благодійного фонду родини Чопівських у Вашінґтоні, адвокати Мирон Рабій та Маркіян Сілецький з міжнародної юридичної фірми „Дентон" з бюрами в Києві, д-р Петро Ленчур – ню-йоркського відділу Українського Лікарського Товариства Північної Америки, О. Кизик – колишній директор фірми на Вол Стріт, який доклав багато зусиль для збирання фондів на проведення вишколу.

Мирон Мельник – зв'язковий ЗУАДК у Ню-Гейвені, Конектикат.

Великий ювілей – велика музика

(До концерту всесвітньовідомої співачки Оксани Дикої в честь 200-річчя Тараса Шевченка)

Оксана Дика

Анджеліна Ґаделія

Соломія Івахів

Ню-Йорк. – Наукове Товариство ім. Шевченка в Америці, Український Інститут Америки за сприяння Української Вільної Академії Наук в США запрошують на концерт, присвячений 200-річному ювілеєві Тараса Шевченка (1814-2014). У концерті виступатимуть всесвітньовідома сопрано Оксана Дика, скрипалька Соломія Івахів та піяністка Анджеліна Ґаделія.

О. Дика виконуватиме ролю Аїди в Метрополітен-опері у квітні 2015 року, отримала схвальні відгуки публіки та критиків за виступи у поставленій Джеймсом Конлоном опері „Євгеній Онєґін" в Лос-Анджелесі, у „Мефістофелі" в Монте-Карло, „Тосці" у Франкфурті, Дрездені й Валенсії, „Аїді" і „Тосці" в Ла Скала, „Балі-маскараді" в Турині. Нещодавно О. Дика співала в опері „Князь Ігор", яку поставлено у Ню-Йорку, в операх „Князь Ігор" і „Тоска" у Маріїнському театрі, у „Військовому реквіємі" Бріттена в Бреґенці, Австрія.

Наступні виступи О. Дикої на світових сценах включатимуть „Тоску" в берлінській Німецькій Опері, „Аїду", „Тоску" і „Дженуфу" у Метрополітальній Опері, „Тоску" і „Мадам Баттерфляй" в Опері Бастилії.

Виступ О. Дикої у програмі концерту, присвяченому 200-річчю Тараса Шевченка, – це перший і єдиний концерт співачки цього сезону в Ню-Йорку. Співачка включила до різноманітної і вишуканої музичної програми концерту арії з опер світової музичної клясики.

Світову прем'єру „Епізоду з життя поета" – завершальної частини опери українського композитора Олександра Щетинського „Недописаний лист" – для скрипки і фортепіяна (2014) – виконають Соломія Івахів і Анджеліна Ґаделія (прем'єра опери відбудеться у Відні 18-20 червня 2015 року).

Концерт Оксани Дикої відбудеться у неділю, 7 грудня, о 7:00 увечері у концертній залі Merkin Concert Hall за адресою 129 W. 67th St., New York, NY.

Квитки на концерт: VIP: 75 дол., звичайні: 50 дол., для студентів: 25 дол.; Merkin Hall Box Office, boxoffice@kaufmanmusiccenter.org 212-501-3330. Квитки можна також придбати в канцелярії Наукового Товариства ім. Шевченка за адресою 63 Fourth Ave.; New York, NY 10003.

Ґала-прийняття – Український Інститут Америки; 2 East 79th St., New York, NY 10075. Квитки – 212-288-8660.

Адреса для додаткових інформацій: Ukrainian Institute of America; 212-288-8660; mail@ukrainianinstitute.org або Shevchenko Scientific Society 212-254-5130; info@shevchenko.org.

ПОВІДОМЛЕННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ 94-ГО ВІДДІЛУ УНС

З днем 3 листопада 2014 року, відділ 94-ий з'єднався з відділом 292-им, секретарем якого є **Ірена Прийма**

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі на адресу:

Mrs. Irene S Pryjma
26436 Haverhill Dr., Warren, MI 48091
(586)755-6855

Ен Епелбавм...

(Закінчення зі стор. 1)

і на Сталіні, який пізніше, у 1930-их роках, неодноразово посилався на них як на причину провалу його пляну колективізації. Цей плян, що спричинив не лише масове обурення та відкрите протистояння між селянами й владою, також призвів до падіння врожайности. Влітку 1932 року Сталін написав Лазареві Каґановичеві, своєму представникові в Україні: „Зараз найбільшою проблемою є Україна... Ходять чутки, що у двох реґіонах... приблизно 50 членів районної партії виступають проти пляну хлібозаготівель, вважаючи його нереалістичним“.

Далі Сталін нарікав на вплив в Україні поляків та українських націоналістів, які нібито діяли під проводом Симона Петлюри. Сталін наказав Каґановичеві усунути керівників української Комуністичної партії та перетворити Україну „в справжню фортецю СРСР, у щиру та зразкову республіку“, закінчуючи свого листа так: „Без цих та інших подібних заходів... ми можемо втратити Україну“.

Ймовірна втрата України здавалася Сталінові неприпустимою ідеєю. Саме тому він вирішив застосувати жорстокі репресії, на зразок тих, до яких він вдавався свого часу в Царицині. Військових відряджали до сіл, аби вони конфіскувати не тільки збіжжя, але й овочі, плоди та худобу. За словами Е. Епелбавм, „до весни 1933 року цілі села позамовкали, бо їхніх мешканців було заморено до смерти голодом“. Перетворення України на радянську „фортецю“ мало ознаками придушення не лише селян, але й української мови та культури. Наслідком такої політики стала впевненість росіян у тому, що українці ніколи не були окремою нацією і нічим від них, росіян, не відрізняються.

Перевівши розмову на Володимира Путіна, Е. Епелбавм висловила свою думку, що Україна представляє екзистенційну загрозу для російського президента, як це раніше було зі Сталіном. На її думку, Сталін розумів, що Україна, завдяки своєму населенню, яке ставилося з підозрою до будь-якої централізованої влади і було тісно пов’язане зі своєю землею та її традиціями, значно відрізнялася від Росії. В. Путін, з іншого боку, боїться тому, що країна, яку він вважає подібною до Росії, розповсюджує ідеї свободи, демократії та інших „західніх цінностей“: „Якщо Сталін боявся, що український націоналізм може подолати радянський режим, то Путін боїться, що Україна своїм прикладом може зашкодити його власному режимові – сучасній автократичній клептократії“.

У 1989 році, коли В. Путін ще був молодшим офіцером КҐБ у Східній Німеччині, він на власні очі бачив, як його переполохані колеґи з КҐБ і Штазі спалювали архіви своїх служб. Він з жахом споглядав на те, як вулиці заповнювалися людьми, заохоченими, на його думку, впливом з Заходу. Ці події стали повчальними для В. Путіна і відіграли таку ж саму ролю у формуванні його світогляду, яку на Сталіна справила громадянська війна в Україні.

Е. Епелбавм згадала у своїй промові вдосконалення В. Путіним ідеї „керованої демократії“, яка включає створення „фальшивих“ політичних партій і „громадських організацій“, контрольованих урядом. Метою керованої демократії є створення ілюзії плюралізму та демократії в країні. Отже, „результатом цього стала система, яка, на перший погляд, надає леґітимности сучасній владі, але, насправді, абсолютно її не контролює і нічим не загрожує продовженню її існування“.

Такі методи ніколи повноцінно не діяли в Україні. Коли у 2004 році результати голосування на президентських виборах було підроблено на користь кандидата Віктора Януковича, спалахнула Помаранчева революція. Як і раніше у Дрездені, В. Путін тоді побачив, що „його“ людям – проросійським політикам, фінансованим Росією і контрольованими співробітниками російської служби безпеки, загрожували паростки демократичного руху в Україні. Після досить масових протестів в Москві у 2011 році революційні події Евромайдану 2014 року виявилися навіть сильнішим „подразником“ для В. Путіна, особливо тому, що він доклав багато зусиль, аби жодна „кольорова революція“ не відбулася в Росії. Незалежна преса разом зі справжньою російською опозицією були фактично ліквідовані. Натомість значно збільшилась активність інформаційних кампаній, спонзорованих російським урядом, як в Росії, так і поза її межами.

Е. Епелбавм зазначила, що Путін бореться не проти „натовських танків“, а проти народного невдоволення, сумнівів і запитань щодо його власного багатства, відкритої критики на його адрес ,і, звичайно, таких політичних виступів, як Помаранчева революція в Україні, Московські протести 2011 року і, передусім, Евромайдан 2014 року.

Путінська аґресія проти України підживлюється його страхами щодо втрати особистої влади і реакції росіян на його дачі, яхти та інші велетенські статки. Е. Епелбавм зазначила, що „захист персональної власности є настільки важливим для Путіна, що він готовий ризикнути всім, включно з економічною стабільністю його країни, задля захисту своєї власности“.

Як і для Сталіна, для путінського режиму Україна є вособленням нестабільности, анархії та опору. В. Путін, який особисто був свідком переходу від диктаторства до демократії у Східній Німеччині, „знає, що успішна вестернізація України, навіть створення відносто демократичної, відносно заможної і відносно інтеґрованої до Західнього світу України складає крайню небезпеку для путінського режиму“.

Е. Епелбавм, закінчуючи свою доповідь, зазначила, що проблема України полягає в тому, що В. Путін вважає її частиною не зовнішньої, а внутрішньої політики Росії. В. Путін, як і Сталін, боїться України саме тому, що вона може стати загрозою не лише для Росії, але й для його власного політичного існування.

КІУС

У цей День Ветерана, як щодня, ми згадуємо нашого чоловіка, батька та дідуся. Він гордо служив в американській армії під час Другої світової війни. Ми тужимо за ним в цю 25-ту річницю його смерти.

св. п. Іван Теребецький

1916-1989 р.р.

Служба Божа за спокій його душі була відправлена в Українській католицькій церкві св. Духа в Бруклині, Н.Й.

John Terrebetzky

BRANCH OF SERVICE
U.S. Army

HOMETOWN
Ormrod, PA

HONORED BY
Peter Terrebetzky, Son

Activity during WWII

Member of the 8th Infantry Division Headquarters Company. landed at Normandy D-Day plus 30. Battles and campaigns: Normandy, Northern France, Central Europe, Rhineland. Decorations: American Defense Service Medal, European-African-Middle Eastern Service Medal, WWII Victory Medal, Good Conduct Medal. Rank: Technician 5th Grade. Served from March 19, 1941 to September 9, 1945.

Анастазія Теребецька
Петро і Мирослава Теребецькі
Анна і Леся Теребецькі
Михайло і Одрі Теребецькі
Іванка і Наталька Теребецькі

св. п. Ірена Білевич
з роду Мац

відійшла в Незабудь 26 вересня 2014 року. Ірена народилася 26 грудня 1925 року в селі Молодич, Ярославського повіту. Середню освіту закінчила в 1944 році у Ярославі. Вже у тому році вона виконувала ролю зв'язкової в ОУН, водночас опікувалась хворими і раненими учасниками підпільної боротьби. В 1947 році, в час Акції „Вісла", Ірена з сестрою Стефою уникнули арештів, вчасно виїхавши до Кракова, але коли приїхали у Східню Прусію в 1948 році до своєї родини в області Ольштин, повіт Морунг, їх там заарештували. Сестра Стефа була покарана однорічною тюрмою, а Ірена відсіділа п'ять літ тюрми у Фордоні, Бидгощ.

Панахида відбулася 30 вересня від 6-ої до 9-ої вечора в похоронному заведенні Lytwyn & Lytwyn, Union, NJ. Служба Божа відбулася 1 жовтня о год 8:30 ранку в церкві св. Івана у Нюарку, а відтак повезли небіжку Ірену на цвинтар св. Андрія у С. Бавнд-Бруку.

Горем прибиті:
сини - Зенон і Роман
сестра - Стефа з доньками Іреною і Галею, та з синами Богданом і Андрієм
брат - Андрій з дружиною Валею
брат - Роман з дружиною Анною і дітьми Мотрією і чоловіком Ігорем Андрієм з дружиною Оленкою
дальша родина в Україні.

Ділимося сумною вісткою, що 30 жовтня 2014 року у Bethpage, NY, відійшов у вічність

св. п.
Михайло Драбик

Відвідини відбулися в неділю, 2 листопада, та в понеділок, 3 листопада 2014 року, в похоронному заведенні Hempstead Funeral Home в Гемпстеді, Н. Й.

Похоронні відправи відбулися у вівторок, 3 листопада 2014 року, в Українській католицькій церкві св. Володимира в Гемпстеді, Н.Й., а відтак на Українському цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.

У смутку залишилися:
дружина - Катерина
сини - Василь з дружиною Марійкою
- Михайло з дружиною Робертою
внуки - Олесь, Стефко, Алекс і Анна
та ближча і дальша родина в Канаді й Україні

Вічна Йому пам'ять!

Т-во Українських Інженерів Америки Відділ Філядельфія
повідомляє своїх членів і українську громаду, що 2 жовтня 2014 року відійшов у вічність наш довголітній член і колишній голова Відділу

св. п.
інж. Роман Циган

похоронні відправи відбулися в п'ятницю, 10 жовтня 2014 року, в церкві свв. Петра і Павла у Феніксвіл, ПА.

Опечаленій дружині Марійці і всій родині складаємо вислови глибокого співчуття.

Вічна Йому пам'ять!

Управа Відділу

Шановні читачі!

Висилаючи до „Свободи" спомини і співчуття з приводу відходу своїх близьких і друзів, не забувайте підтримувати видання тижневика пожертвами на пресовий фонд!